

உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௦] பிரஜோத்பத்திஸ்ர தைமீ

[பகுதி-௩.

Vol. XXX.

January February-1932.

No. 3.

கம்ப ராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

[29-ம் தொகுதியின் சகச-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

அரசியற் படலம்.

சுக்கிரீவன் முடிசூடி அரசாண்டதைக் கூறுவது.

சுக்கிரீவன் முடிசூடிவந்து வணங்க, இராமன் அவனுக்கு
அரசநீதி போதித்தல்.

சூரியோதயமானபோது, இராமன் கட்டளைப்படி, இலக்குமணன்
சுக்கிரீவனுக்கு முடிசூட்டினான். அரசனான சுக்கிரீவன், வந்து அடி
படிய, இராமன், அவனுக்கு ஆசிகூறி, அரசநீதி போதிப்பானாற்ப்
“சுக்கிரீவ! நீ கிட்கிந்தைக்குச் சென்று, அங்கதனை இளவரசனாகக்
கொண்டு அரசபுரிவாயாக. யாரும், உன்னை நெருங்காமலும் நீங்காம
லும், இருக்கவேண்டியதூரத்தே யிருக்கச்செய்து, எல்லாரும் உன்னைத்
தெய்வமென்று கருதும்படி உத்தமசீலமுடையனும் ஒழுகுவாயாக.
புகைதோன்றுமிடத்தே நெருப்புண்டென ஊகித்துணர்தல்போல,
முகக்குறியால், அகப்பகையை அருமானித்தறிந்து, நீ அறிந்ததைப்
பகைஞர் அறியாவண்ணம் (உண்மை யன்பருக்குப்போல) அவருக்கும்
அலர்ந்த முகமும் குளிர்ந்த மொழியும் உடையை யாகுக. தீமையான
செயல்களைச் சிந்தித்தலுஞ் செய்யாமல், வாய்மையே பேசிக், கொடுக்கத்
தக்கார்க்குக் கொடுத்தற்கேற்ற பொருள்களைக் கொடுத்து, அயலார்
பொருளுக்கு அணுவளவும் ஆசைப்படாயாக.

எளியரென இகழ்ந்து எவரையும் இமிசியாதிருக்க எனல்.

497 “சிறியரென் நிகழ்ந்து நோவு செய்வன செய்யல். மற்றிற்
நெறியிகர் தியான்னார் தீமை இழைத்தலால், உணர்ச்சி நீண்டு
குறியதாம் மேனி ஆய கூனியால், குவவுத் தோளாய்,
வெறியன எய்தி. நொய்தின் வெந்துயர்க் கடலில் வீழ்ந்தேன்”.

இ-ள். “(ஆனாயும்) அற்பொனக் கருதி அலட்சியஞ்செய்து
(அவருக்குக்) துன்பஞ்செய்வனவான காரியங்களைச் செய்யாதே. இந்த
(அகிம்சை) நெறியை நான் கடந்து (என் பாலப்பருவத்தில் விளையாட்
டாகத் தன் கூனல் முதலில் விலுண்டை எய்து) துன்பஞ் செய்தத
னால், (என்மீது கறுவுகொண்டு சலஞ்சாதிக்கத்தக்க சமயத்தை நெடுங்
காலம் எதிர்பார்த்திருந்த) கூனி (செய்த சூழ்ச்சி)யினால் (எல்லாப்
போகங்களையும் இனிது தய்க்கும் இராச்சியச் செல்வத்தை யிழந்து)
வெறுமையை யடைந்து (உண்ணச் சோறும் உடுக்கத் துணியும் ஒதுங்
கக் குடிசையுங் கிடையாத காட்டிலே காலந்தள்ளும்படியான) கொடுந்
துன்பக் கடலிலே விழுந்தேன்.

நோவு செய்வன-துன்பஞ்செய்வனவான செயல்கள். இகழ்தல்-
அவமதித்தல். செய்யல்-செய்யாதே; எதிர்மறைஒருமை ஏவல்: செய்யா
தொழிக என்றும் பொருள் கூறலாம். இப்பொருளில், எதிர்மறை
வியங்கோள். இகத்தல்-கடத்தல். இழைத்தல்-செய்தல். ‘உணர்ச்சி
நீண்டு மேனி குறியதா(க) ஆ(கி)ய கூனி’ என இயைக்க. குவவு-திரட்சி.
வெறியன-வெறுமை (-இன்மை)பானவை-(கிரகம் இல்லாமை, வாகனம்
இல்லாமை முதலிய) இல்லாமைகள். இல்லாமை, உடைமையின் எதிர்
மறை. எல்லா உடைமைகளையும் இழந்து எல்லா இல்லாமைகளையும்
எய்தினமை கூறினான்.

தோற்றத்தாற் சிறியரெல்லாம் உண்மையிற் சிறியரல்லர், ‘உருவு
கண் டெள்ளாமை வேண்டும்’ என்ற கருத்துக்களை யுட்கொண்டு ‘சிறிய
ரென் நிகழ்ந்து நோவு செய்வன செய்யல்’ என்றான். “உணர்ச்சி நீண்டு
குறியதா மேனி ஆய கூனி” என்ற நனியினிய கூற்று, தன்மைநவீற்சி
யணிக்குச் சிறந்ததோ நுதாரணமாயும் சமத்தாரமாயு மிருப்பது சாலவும்

பாராட்டத்தக்கது. வலிய போரசர் பெரியசேனையோடு அரிய போர் செய்தாலும் அகற்றலாகாத அரசபதவியை எளிய பெண்ணொருத்தி வெகு லகுதாக விலக்கினாளென்பது கருதி 'நொய்தின்' என்றான்.

இப்பாட்டினோடு இதன்பின்வரும் (1) சிந்தாமணிப்பாட்டும் (2) நீதிநெறிவிளக்கப்பாட்டும் ஒருவாறு கருத் தொத்திருத்தல் காண்க :-

- (1) அஞ்சனக் கோலி னாற்று நாகமோ ரருவிக்குன்றிற்
குஞ்சரம் புலம்பி வீழக் கூர்நுதி யெயிற்றிற் கொல்லும்
பஞ்சியின் மெல்லி தேனும் பகைசிறி தென்ன வேண்டா
அஞ்சித்தற் காத்தல் வேண்டு மரும்பொரு ளாக, வென்றான்.

கோலின் ஆற்று-கோலால் (அடித்தற் குப்) பற்றுத (மிகச்சிறிய).

- (2) சிறிய பகையெனினும் ஒம்புதல் தேற்றார்
பெரிதும் பிழைபா டெடையார்-நிறைகயத்
தாழ்நீர் மடுவில் தவளை குதிப்பினும்
யானை நிழல்காண் பரிது.

கார்காலம் கழிந்தபின் சேனையுடன் வருவாயாக வேன்று
இராமன் சுக்கிரீவனுக்குச் சொல்லுதல்.

“உன்னை உன் குடிகள் ‘இவன் நம் அரசனல்லன், நம்மைப் பெற்று வளர்த்த தாய்’ என் மெண்ணும்படி அவர்களை இனிது பேணிக் காப்பா யாக. அப்படி அன்போடு காக்குமிடத்தும் அவருள் எவரும் வரம்பு கடவாதிருக்கும்பொருட்டு எவர் தவறியற்றினும் அவரைத் தக்கவாறு தண்டிப்பாயாக” என்று கூறி “மாரிக்காலம் கழிந்தவுடன் உன் பெருஞ் சேனையோடு என்னிடம் வருவாயாக.” என்றான்.

இராமனைக் கிட்கிந்தையில் வசிக்கும்படி சுக்கிரீவன் வேண்டல்.

சுக்கிரீவன், “கிட்கிந்தைநகரம், குரங்குகள் உறையுமிடமென்ற குறையுடையதன்றி யாதொருகுறையும் இல்லாதது. அது, போகப் பொருள்கள் யாவற்றினையுமுடையதாய்ப் போகபூமி யென்னும் தேவ லோகத்தினும் சிறந்து விளங்குவது. அங்கே, சிறிய அடியேங்கள் திருவடித்தொண்டுசெய்ப்பச் சிறிதுகாலம் இனிது வீற்றிருத்தல் வேண் டும். உங்களை அடைந்து உங்களுக்குரியேமாகப்பெற்ற தமிழேங்கள் உங்

களைப் பிரிந்துபோய் வாழும் வாழ்வு பெருவாழ்வானாலும் வெறுவாழ்வே யாகும். தேவியைத் தேடத்தக்க காலம் வருங்காலம் எங்களிருப்பிடம் சிறம்புறம்படி அங்கே எழுந்தருளி யிருந்தருளாவேண்டும்” என்றான்.

இராமன் மறுத்தலும், சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தைக் கேடலும்.

இராமன், குறஞ்சிரிப்புக்கொண்டு “வேந்தர் இருக்கை வீரதிகளுக் காகாது, யாங்கள் வந்தால் எங்களைப் போற்றவிலேயே உங்கள் பொழு தெல்லாம் போய்விடும். நீங்கள் இராசகாரியங்களைச் செய்தற்கு யாங்கள் இடையூறாயிருப்போம். யான் உங்களுடனுறைந்தால், தேவி சிறை யிருந்து வருந்தாதிருக்க, இராமன் இட்டார்களோடு இன்புற்று வாழ்ந்தா னென்ற தீயபழி முடிவாகும் முடிவாங்காலத்தும் முடியாமல் நெடிதாகி நில்லாதுவிடும். நீ இப்போது அரசாட்சியை முறையாகச் செய்வாயாக. நாலுமாதமானபோது சேனையோடு நீ என்பால்வருதலே, யான் உன்பால் வேண்டுவது” என்றான். சுக்கிரீவன், ஆண்டார்குறிப்பறிந்தாழுகல் அடியார்கடனென்றெண்ணி, மறுமொழிகூறாமல் வணங்கிச்சென்றான்.

சுக்கிரீவன்பின் அங்கதன் சேல்லல்.

இராமன், அங்கதனேரோக்கி “உன் சிறியதந்தையின்பின் செல். அவனை உன் பிதாவெனக் கருதி அவன்கருத்துக்கிசைந் தொழுகுவா யாக” என, அவன் அடிபடிந்து சென்றான்.

சுக்கிரீவன் அரசசெய்தலுக்குத் துணைபிரிய்,

இராமன் அனுமானை அனுப்பல்.

பின்பு இராமன் அனுமானை நோக்கிச் “சுக்கிரீவன் அரசாட்சியை நன்கு நடத்துதற்கு வேண்டும் உதவியை உன் சிறந்த அறிவுகொண்டு செய்வாயாக” என, அவன், மெய்யன்புமிசைத்தியாற் பிரியமாட்டாதவ னாய், “அடியேன் இங்கிருந்து தொண்டிசெய்ய அனுமதி அளித்தருள்க” என, “அறிவு ஆண்மை முதலியன நிறைந்த ஒருவன் ஆண்ட அரசை மற்றொருவன் வலிதிற்பெற்றானால், அவன் ஆளுகைக்குண்டாம் ஆபத்திகள் அனந்தமாம். அறிவும் ஆற்றலு மொருங்குடைய உன்

போல்வாரே அவ் ஆபத்துகள் நேராமல் காக்கவும் நேர்ந்தால் நீக்கவும் வல்லாராவார். ஆதலால், நீ, இப்போது, என் நண்பன் அரசைக் காக்கத் துணையாவாய். அப்பால், என் தேவியை மீட்க உதவுவாய். கிட்கிந்தைக்குச் செல்க” எனத், “திருவுள்ளப்படியே செய்வேன்” என்று போன்பொடி தொழுது பிரியாவிடை பெற்றுச் சென்றான். இராமன், அம்மலையினின் றகன்று ரிசியமுககிரியை அடைந்து அங்கே வாழ்வா னானான்.

சுக்கிரீவன் அரசுபுரிதல்.

கிட்கிந்தைக்குச் சென்ற சுக்கிரீவன், தாரையை வணங்கி ஆசி பெற்று, மந்திரி முதலியோர் இட்ட கட்டளை யிபற்ற, அங்கதன் இள வாசுபுரியத், தன் ஆணை ‘சுக்கிரீவாக்கினை’ எனப் பிரசித்திபெற்று எங்குஞ் செல்ல, இனிதாக அரசாண்டிருந்தான்.

அரசியற்படலம் முற்றிற்று.

[தொடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்

பரிசோதனத்தொடர்.

—K(0)—

செந்தமிழ் 28-ம் தொகுதியின் 10-ம் பகுதியில் சசக-ம் பக்கம் முதல் சசஅ-ம் பக்கம் வரை பரிசோதனத்தொடர் என மகுடமிட்டுச் சேனாவரையத்திற்கண்ட சில தொடர்களிலுள்ள பிழைகளைத் திருத்திய வியாசமொன்றை வெளிவரச்செய்தனன்.

அத்தொடர்களின் திருத்தங்களுள் பின்னுள்ளவற்றை யங்கீகரித்து முன்னுள்ள வொருதொடரின் திருத்தத்தை யங்கீகரியாது முன்னிருந்தபடியே யிருக்கலாமென யாழ்ப்பாணம் சி. கணேசைய ரவர்கள் செந்தமிழ் 28-ம் தொகுதியின் 11-ம் பகுதியில் சஅக-ம் பக்கம் முதல் சக0-ம் பக்கம் வரை ஓர் கட்டுரையெழுதிப் பரிசோதனத் தொடர் எனவே மகுடமிட்டு வெளிவரச்செய்துள்ளார்கள்.

யான் சில அசௌகரியத்தால் அவ்வமயத்தில் அப்பத்தி நகையைப் படிக்கவில்லை. இப்பொழுது படிக்கும்போது அக்கட்டுரையையும் படித் தியலாயினன்.

அதனைப் படித்துவருங்கால் 'பகுப்பப் பிளவுபட்டிசையாது றுபட்டிசைத்தலான் அதனின் வேறாயினற்போல்' என இருத்தலே யுமென யான் திருத்திய திருத்தத்தில் 'பகுப்ப' என்பது நின்று சுவதாகக் கருதியே ஐயரவர்கள் அத்திருத்தத்தை யங்கீகரியாது, னிருந்த தொடரையே பிழையற்றதெனத் தாபிக்கப்புகுந்தார்களென் னது தெரிகின்றது.

சேனாவரையத்திலுள்ள அத்தொடராவது:— "செயற்கென்னும் வினையெச்சம் உருபேற்ற தொழிற்பெயரோடு ஒப்புமையுடைத்தாயினும் உருபும் பெயரு மொன்றாகாது பகுப்பப் பிளவுபட்டிசையாது ஒன்று பட்டிசைத்தலான் அதனின் வேறாயினற்போல்" என்னு மிஃதே.

உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாது பகுப்பப் பிளவுபட்டிசையாது ஒன்றுபட்டிசைப்பது, வினையெச்சமாமென்பது இத்தொடரார் புலப் படுகின்றது. உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாமையும் ஒன்றுபடுதலும் ஒரு தன்மியின்க ணிராவாகலான் 'உருபும் பெயரு மொன்றாகாது' என்பது

சேனுவரையா லெழுதப்பட்டதன்று; 'பகுப்பப் பிளவுபட்டிசையாது ஒன்றுபட்டிசைத்தலான் அதனின் வேறயினுற்போல்' என்பதுதான் அவரால் எழுதப்பட்டதாகும் என்பதே யான் எழுதியவற்றின் சாரமாகும்.

உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாமல் பிளவுபட்டிசைப்பது, உருபேற்ற தொழிற்பெயர். அங்ஙனமின்றி ஒன்றுபட்டிசைப்பது, வினையெச்சம். இவ் விரண்டன்றன்மமும் ஒருங்குபெறப்பட்ட டினிதுவிளங்க 'உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாது.....ஒன்றுபட்டிசைத்தலா'னதனின் வேறயினுற்போல்' என எழுதியுள்ளார். ஆதலால் அது மாசற்றதொடர்தான் என்பது அவர்கள் கட்டுரையின் சாரமாகும்.

குறித்த தொடருக்கு இரண்டிபடியாகப் பொருள்கண்டு வலியுறுத்தியுள்ளார்கள். அவை, உருபும் பெயரும்-வேற்றுமையுருபும் தொழிற்பெயரும், ஒன்றாகாது-ஒன்றுபட்டிசையாமல், பகுப்ப-பிரிய, பிளவுபட்டிசையாது-பக்கிசையாமல், ஒன்றுபட்டிசைத்தலான்-சேர்ந்திசைத்தலான். என்பதும், (அஃது) உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாது பிரிய (தான்) அது போலப் பிளவுபட்டிசையாது ஒன்றுபட்டிசைத்தலான், என்பதும் ஆகும்.

முன்னுரையை நோக்கின் (உருபும் பெயரும்) ஒன்றாகாமையும், பிரிதலும், பிளவுபடலும் பக்கிசைத்தலாகிய ஒரேபொருளாக ஈண்டுப் புலப்படலான், அவ்வொருபொருளையுணர்த்த அவற்றுள் (அம் முச்சொல்லுள்) ஒருசொற் போதுமே? பலசொற்கள் வேண்டாவே? உடன்பாட்டு முகத்தானும் எதிர்மறைமுகத்தானு முணர்த்தினாரெனினும் ஒன்றாகாது பிளவுபட்டிசையாது என்னுஞ் சொற்களே போதும். என்னை? இவையே ஒன்றுபட்டிசைத்தலான் என்பதற் கடையாய்வின்று பக்கிசைத்தலாகிய உருபேற்ற தொழிற்பெயரின் தன்மத்தையும் பக்கிசையாமையாகிய வினையெச்சத்தின் தன்மத்தையும் இனிது விளக்குமாத்தலான் என்க. ஆதலால் 'பகுப்ப' என்பது மிகைபட்டுவின்று புயனின்றிகின்றதே? என வினவுமாறு நிகழ்கின்றது.

பின்னுரையை நோக்கின் அஃது பொருத்தமுடையதாகத்தோன்றினும், அங்கும் 'பகுப்ப' என்பது நின்று வாதனைபுரிதலால் அவ்வுரையும் பிழையற்றதாக நிகழவில்லை. என்னை? பகுப்ப என்பது 'உருப்ப'

என்பது முதலியபோலப் பிறவினைச்சொல்லாமன்றித் தன்வினைச்சொல் லாத வில்லை. ஆதலால் பிறவினைச்சொல்லாதிய இதனைத் தன்வினைப் பொருளைத் தருவதாகக்கொண்டுள்ளமையா னென்க.

ஆகையால் அவர்கள் முன்னிருந்தபடியே யிருக்கலாமெனக்கூறிய கொள்கையை யங்கீகரிக்க முடியவில்லை.

பகுப்ப என்பது ஒரோவிடங்களில் தன்வினைச்சொல்லாய்நிற்கு மெனின் பிரமாணமென்னை?

அன்றியும், இஃது செய்யுளன்றாதலால் பகுப்பவென்பதைப் பெய்து மயங்கக்கூறுது பக வென்னுஞ் சொற்பெய்து விளங்கக்கூறி யிருப்ப னென்க. செய்யுளாயின் அடி தொடை முதலிய நோக்கிக் கூறி யிருப்ப ரென்னலாம்.

விளங்க வுரைவரைந்துசெல்லும் சேனாவரையர் இங்ஙனம் மயங்க வுரைவரையார் எனல் மாறுபடாத கூற்றாகும்.

அங்ஙனமாயின் நந்திருத்தத்திலும் 'பகுப்ப' என்பது நின்று வற்றுகின்றதெனின் செயற்கென்னும் வினையெச்சமும் உருபேற்ற தொழிற்பெயரும் வடிவால் ஒன்றுபோலத்தோன்றினும் வினையெச்ச மானது தொழிற்பெயரினின்றும் பிரித்தறியுமாறு பிளவுபட்டிசையாது ஒன்றுபட்டிசைக்கும், அங்ஙனமிசைத்தலான் எனப் பொருள்கொள் ளின் பகுப்ப என்பது நின்றுவற்றுத லெங்ஙனமென்க. (பகுப்பு-பிரித்தறிய).

ஆதலால், செயற்கென்னும் வினையெச்சம் உருபேற்ற தொழிற் பெயரோடு ஒப்புமையுடைத்தாயினும் பகுப்பப் பிளவுபட்டிசையாது ஒன்றுபட்டிசைத்தலான் அதனின் வேறுபிறப்போல என விருத்தலே யமையுமெனக் கொள்ளுமாறு யான் முன்னெழுதியது மாசற்றதாமென வுன்னுகின்றனன்.

இங்ஙனம்,

பண்டித. சித. நாராயணசுவாமி

ய வ ன ம ஞ் ச ரி .

[ஒழுக்க நூல்.]

[சஅ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

8-ம் அதிகாரம். சந்தோஷம்.

ஆராய்ச்சிக் குட்பட்டபொருள் எவற்றையும் வரைவிலக்கணமுல
மாக நாம் ஆராயவேண் ஒரு பந்தய ஓட்டத்தில் தொடக்கம் முக்கிய
மானது. நல்ல பிராணங்களை ஒரு சாஸ்திரத்தினால் ஆதாரமாகப்
பெற்றுக்கொண்டபின் சாஸ்திரத்தை இலருவாய் ஆராயலாம். இம்மதம்
பிறர்மதத்துடன் ஒத்திருக்கின்றது. நன்மைகளை, புறப்பொருள்
நன்மை, புலன்களதுநன்மை, ஆன்மாவின்துநன்மை யென மூவகை
யாக நாம் வகுப்போம். சத்திகளாற் பெறப்படும் நன்மை ஆன்மநன்மை
யாதலால் மற்றையநன்மைகளிலும் அது சிறந்தது.

இனிச் சந்தோஷவாழ்க்கையென்பது என்ன? சிலர் சந்தோஷத்தை
நற்குணமென்பர்; சிலர் ஞானமென்பர்; வேறுசிலர் நற்குணத்தினது
ஞானத்தினது தொகுதியென்பர்; மற்றஞ் சிலர் இன்பத்தைச் சந்தோ
ஷத்தின் சொருப இலக்கணங்களில் ஒன்றென மொழிவர்; சிற்சிலர்
இன்பத்தடன் செல்வமும், தேகசுகமும் சந்தோஷமென்பர். இவற்றுள்
ஒருசாரார் அனுபவமுடைய வயோதிகர், மற்றொருசாரார் சாஸ்திர
ஆசிரியர்கள்; ஆகையா ிருவர்கற்றையும் ஆப்தவாக்கியம்போல மதிப்
பேம். இனி நற்குணமுடையனாயிருப்பதற்கும், நற்செயல் செய்வதற்
கும் வேறுபாண்டாகலான் சந்தோஷமென்பது நற்குணமோ நற்
செயலோவென ஐயப்படுவேம். ஒருபழக்கத்திற்கும் பயிற்சிப்பட்ட
சக்திக்கும், தத்துவப்பயிற்சிக்கும் மிகப் பேதமுண்டாகையால் இம்
மூன்றனுள் சந்தோஷமெது? ஒருவன் நல்லவனாயினும் நித்திராசெய்து
காலத்தைக் கழிக்கக்கூடும். பயிற்சிசெய்தால் நன்மை பிறக்குமாகலான்
சந்தோஷம் ஒரு பயிற்சி எனப்படும். ஒலிப்பித் என்னும் வருஷாந்த
விளையாட்டில் தைரியசாலிகளெல்லாரும் பரிசுபெறவதில்லை. பந்த
யத்திற் சேர்ந்து அதிற் நிறமைகாட்டி முதன்மையடைந்தவர்க்கே பரிசு
அளிக்கப்படும். நல்லவன்வாழ்க்கை நல்லதாகவேயிருக்கும். அவன்

இன்புறுவன். ஒவ்வொருவரும் த, நல்வாழ்க்கையில் இயல்பாகவே இ, கீரோமல்லவா. குதிரையேற்றத், இச்சைகளில் இன்புறுதல் காண்ட, காட்சிகளில் விருப்பமுடையவர் விருப்பமுடையோர் குதிரைகளிலும், வர் நீதிகளிலும் வேட்கையுடைய காட்சிகளிலும், நீதியில் விருப்பமுடைய, மாறகோளாயினும் நற் ராயிருப்பர். இன்பங்கள் ஒன்றற்கொன்று ஒன்றற்கொன்று மாறு செயலில் இன்பம் விழைபவனுக்கு இன்பம், விளைப்பது. நல்லோர் பாடின்றியிருக்கும். நற்செயலென்பது இன்ப, குறைவன்று. இன்பமயமாக இருப்பார்களின் அவர்க்கு இன்ப, குறைகின் அவன் நன்மைகள் ஒருவன் நற்செயலில் பழக்கமுடையவன்

ஆகையால், நன்மை பென்னும் நன்மை நற்செய

நல்லவன் அல்லன். தாளாய், நன்மை.

அத்தன்மையால் எச்செயலையும் செய்பவேண்டும். நற்

விலே விளங்கி நற்குணம் பொருந்தியவனுக்கும் இன்பம் விளைக்கு

சந்தோஷமென்பது நன்மையையும் இன்பத்தையும் ஒருங்கு விளைக்கும் குணமென மொழிவேம். ஈண்டு டேவியன் கல்வெட்டை உற்றுநோக்குக. “நற்செயல் நீதியானது; தேகசௌக்கியம் மிகவும் பெரிய நன்மை; மனம் இச்சித்ததைப் பெறுவது இன்பம். இஃதெவ் லாம் திரண்டு சேர்ந்த ஒரு தத்துவத்தைப் பயிற்சி செய்வதே சந் தோஷம்.” ஆயினும் சந்தோஷத்திற்கு ஐசுவரியம் போன்ற நன்மைக

அத்தியாவசியம். பொருளில்லாதோன் யாங்ஙனம் சந்தோஷ அத்தியாவசியம்? மேலும் அரசருதவி குடிப்பிறப்பு மக்க

ளும், சந்தோஷம்? சந்தோஷம்? சந்தோஷம்? சந்தோஷம்? சந்தோஷம்?

முள்ளவனுபவம், சந்தோஷம்? சந்தோஷம்? சந்தோஷம்? சந்தோஷம்?

பேறு, அழகு, கேண்மை முதலியன இல்ல, சந்தோஷம்? சந்தோஷம்?

அரிதினுமரிது. ஆனதுபற்றிச் சிலர் சந்தோஷத்தையும் செல்வத்தை

யும் ஒருபொருட்களையென்பர்.

9-ம் அதிகாரம். சந்தோஷம் ஒரு முயற்சி.

இங்ஙனமாயின் சந்தோஷம் கல்கியாற் பெற்றபாலதோ? நற்பழக் கத்தாற் பெற்றபாலதோ? அல்லது வேற பயிற்சியாற் பெற்ற பாலதோ? என ஐயுறுவோம். அற்றேல், தெய்கியமாய்த் தற்செயலாய் வருவதோ? புறநன்மைகளிலும் சந்தோஷம் பெரியதெனக் கடவுள் கொடுப்பாராயின் சந்தோஷம், ஒரு கொடைபாடும். கொடை இவ் வாராய்ச்சிக்கு உரித்தன்று. இதுநிற்க, சந்தோஷம் கல்கியின் காரியமா யிருப்பினும், பயிற்சியின் காரியமாயிருப்பினும் அது கடவுளின் ஆசீர்

வாதம். இதைப் பெறுவதற்கு எல்லாரும் ஊக்கத்துடன் முயற்சிக்க வேண்டும். கலைஞானங்களிலும் இயற்கைச் சாஸ்திரங்களிலும் பொருள்கள் காரண காரியத் தொடர்புபற்றியே முறைவகுக்கப்பட்டிருத்தலால் சந்தோஷமும் ஒரு காரணத்தின் காரியம். இதைத் தற்செயலாய்வருவ தென்பது குற்றம். அற்றேல் எங்கள் வராவிலக்கணத்தின்படியும் சந்தோஷமென்பது ஆன்மசிற்சத்திகளை ஒழுங்குபடுத்திப் பயிற்சிபண்ணிய பொழுது தோற்றும் நிலையாகையால் அது தற்செயலாகவும் அநிர்வசனமாகவும் தோற்றாது. இச்சபமும், நன்மைபும் சந்தோஷத்தைப் பெருக்கும் துணைக்காரணமென்பதை அறிக.

முன்னர்க் கூறியவாறு சந்தோஷ ஆராய்ச்சி ஒரு அரசியல் ஆராய்ச்சிபோல்வதாகும். அதன் நோக்கம் நன்மக்களைப் பழக்குவதாகும். அரசியலாராய்ச்சி செய்வார் சனசமூக விஷயங்களை உணர மாட்டாத ஆடு மாடு குதிரைகள் முதலிய விலங்குகள் சந்தோஷமாயிருக்கும் ஆற்றலுடையன எனக் கூறார். இளம்பிராயத்தில் எது மகா நோக்கமென அறியாராகலாற் குழந்தைகள் சந்தோஷமாயிருப்பாரென்பது உபசாரமொழியே; உண்மையன்று. சந்தோஷம் குணமாத்திரையன்று. அது நீடித்த காலமும் வேண்டிவிரித்தும். காலவயத்தால் சந்தோஷநிலையில் இருப்பவர் நிலைமாறி இன்புறுவது முண்டு. செல்வன் வறியனாவதும் இயற்கை. உரோசர் வரலாற்றில் பிறையம் என்னும் வேந்தன் ஐசவரியமும், புத்திரப்பேறும், மற்றும் செல்வங்களுமெல்லாம் உடையனாயிருந்தும் இறுதிக்காலத்தில் உரோசர் யுத்த முடிவில் அவன் ஊரையு மிழந்து, மக்களை யு மிழந்து தானும் மடிந்தான். (உரோசாது இதிகாசம் கிரேக்க உரோச யுத்தத்தின் வரலாற்றைக் கூறும்).

10-ம் அதிகாரம். சந்தோஷம் நீத்தம்.

இஃ திங்ஹனமாயின் கிரேக்கநாட்டுப் புத்திரமணிகள் எழுவரில் ஒருவராகிய சோலன் சாற்றியவாறு மாணகாலம்வரையும் ஒருவரையும் சந்தோஷமாயிருக்கிறாரென அறிதல் இயலாததோ? இறந்தபின் எங் றுனம் சந்தோஷமாயிருக்கமுடியும்? சந்தோஷமென்பது ஒருவரை முயற்சியென நாம் மொழிந்தோமாயின் எவ்வாறு இறந்தவன் சந்தோஷிப்பது? இறந்தபின் ஒருவரைச் சந்தோஷமாயிருந்தாரெனக்கூறுதல் சோலனது கருத்தாயின் அப்போதும் அம்மனிதனுக்குச் சந்தோஷத்

திற் குறைவுண்டு. யாங்ஙனமெனின் கூறுதும். இறந்தவர்க்குச் செய்யும் மரியாதை செய்யாது விடப்படினும் இறந்தவாது சந்ததியார் துன்பமனுபவித்தாலும் முழுச்சந்தோஷத்திக்குக் குறைவு ஏற்படும். சந்தோஷமாய் வாழ்ந்து இறந்தவர் இவ்வாறு இன்ப துன்பங்களில் துணுக்குறுதல் வினோதம். சோலன் சொல்வது என்னையோவெனின் ஒருவர் மாணகாலம்வரையும் காத்திருந்து அவர் சீவியமுழுதும் சந்தோஷமாயிருந்தால் அவரைச் சந்தோஷசீவியம்செய்தவர் எனலாம் என்பதே. உபிருடனிருக்கும்போதே சந்தோஷமாயிருப்பவனைச் சந்தோஷமுடையவனெனக் கூறுது விட்தல் வினோதம். சந்தோஷம் காலவயத்ததாயின் ஒணுன் நிறம்மாறுவதுபோல மக்களது சந்தோஷமும் துன்பமாய் மாறும். காலத்திற் றங்கியிருப்பினும் சந்தோஷம் காலத்தின் காரியமன்று. சந்தோஷம் ஒரு தத்துவமுயற்சி பென்பதை யறிமின். இம்முயற்சி புறநீங்கலாக மற்றும் முயற்சிகளொன்றும் சித்தமல்ல. சாஸ்திரங்கள் அழிபொருள்கள். அவற்றினும் மேன்மையாகிய இந்த மகாநோக்க ஆராய்ச்சியே சித்தம். இனிக் காலம் பெருநன்மைகளையும் சிறுநன்மைகளையும் கொடுப்பது. சிறுநன்மைகள் கவனிக்கப்படுவனவல்ல. பெருநன்மைகள் தீச்செயலாயின் அவை பெருங்கேடு விளைக்கும். ஆனால் நல்லவன் என்ன இடையூறு எதிர்ப்படினும் யாது ஏற்றதோ அதையே செய்து மேம்படுவன். கிடைத்த தோஷில் திறமான செருப்பைக் கட்டுவதே கெட்டித்தனம். இனிச் சந்தோஷமுடையவன் பெருநன்மை விளைந்துழி இன்புற்றும், பெருங்கேடுவிளைந்துழித் துன்புற்றும் துணுக்குறுது நிற்பன். சந்தோஷமாயிருப்பதற்கு நீடித்தகாலம், செல்வம், புறநன்மைகள் முதலியன வேண்டப்படுமாயின் சந்தோஷமுடையவரைச் சுட்டியறிவது அரிது. எதிர்காலத்தைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாமையால் இறந்தகால நிகழ்கால நன்மைகளை நோக்கி ஒருவனைச் சந்தோஷமுடையானெனக் கூறுவோம்.

11-ம் அதிகாரம். சந்தோஷம் நீத்தம்.

சந்ததியாரின் சுக துக்கங்கள் இறந்தோரின் சந்தோஷத்தைக் குறைத்தலும், கூட்டலும் செய்யமாட்டா என உலகத்தாரால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அச் சுக துக்கங்களை ஆராய்வது விரியுமாகவினயாம் அவற்றை விடுத்தாம். சிறுகளின் சுக துக்கம் இன்பத்தை

முறையே கூட்டலும், குறைத்தலும் செய்வன. எவ்வாறு குறைத்துக் கூட்டினும் சந்ததியாரின் சுக துக்கங்கள் இறந்தவரின் சந்தோஷ நிலையை மாற்றமாட்டா. இப்படியே சிநேகிதரின் இன்ப துன்பமும் இறந்தோரது நிலையை மாற்றா.

12-ம் அதிகாரம். சந்தோஷநிலை.

சந்தோஷம் நம்மாற் புகழப்படும்பொருள்களி லொன்றோ? பய பத்தியுடன் வணங்கப்பட்டு வேண்டப்படும் பொருள்களிலொன்றோ? சந்தோஷம் ஒரு மெய்ப்பொருளாய் உலகநன்மையாய் இருப்பது. ஒரு குணம் அதன் தொடர்புநோக்கியே புகழப்படுவது. நீதி, வீரம் முதலிய நற்குணங்களை நாம் பாராட்டுவது அவற்றின் நற்செயலின்பொருட்டே யாம். ஒட்டத்தில் வல்லுநரை அவரது ஆற்றலுக்காகவே நாம் புகழ்கிறோம். வீரச்செயல்செய்யும்போது அக்குணம்நோக்கியே தேவர்களைப் போற்றுவோம். இவ்வாறு தேவர்களை மலிதருடன் ஒப்பிட்டு நகை யாடற்பொருளாக்கிவிடுகிறோம். எப்பொருளைப் போற்றுகிறோமோ அப்பொருளின் குற்றம் குறை நோக்கி வேறொருபொருளுடன் ஒப்பிட்டே போற்றுவோம். தேவர் சந்தோஷநிலையிலும் போற்றத்தக்க ஆசீர்வதிக்கப்பட்டநிலையில் இருப்பார். நீதியைப் புகழ்வதுபோலச் சந்தோஷத்தை நாம் புகழோம். சந்தோஷம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டநிலையாத லால் அது புகழப்படாதது. இது காரணம்பற்றி யு டோச்சஸ் என்ப வர் இன்பம் நன்மையாயிருந்தும் அதைப் புகழ்வாரின்மையால் இன்பம் புகழ்பொருளினும் மேன்மைபுடைத்தென்றார். இதுகாறும் நம்மால் ஆராயப்பட்டவற்றின் முடிபு, யாது வியக்கத்தக்கதாய் எல்லாநன்மைக ளுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதோ அது வணங்கற்பாலது. சந்தோஷம் போற்றப்படும் ஒரு நன்மை. இது எம் ஆராய்ச்சியில் ஒரு ஆதாரமான பிரமாணம்.

13-ம் அதிகாரம். மனம்.

சந்தோஷமென்பதை யாராய்வதும் அதன் அவினாபாவமாகிய ஆன்ம சிற்சத்தியின் முயற்சி என்ன என்பதை யாராய்வது மொன்றே. அமைச்சர் நோக்கமும் பிரசைகளை நல்வழிப்படுத்துவதே. இவ்வாராய்ச்சி யும் ஒரு அரசியலாராய்ச்சிபோல்வதால் மனிதனின் நற்பயிற்சிஎன்ன?

நாம் அதைத் தெளிவாக விளங்குவதற்கு ஸ்பாட்டா கிறீஸ் முதலிய தேசத்துப் பிரமாணங்களைத் கற்றல்வேண்டும். சந்தோஷம் ஆன்மா வினதுமுயற்சியாகலான் உடம்பினது நன்மையை ஆராய்வதால் நன்மையில்லை. வைத்தியனுக்கு உடம்பினது அயயவங்களின் தொழில்கள் தெரிவதுபோல இவ்வாராய்ச்சியை எத்தனிப்போர்க்கு ஆன்மாவின் குணம், தொழில் முதலியன தெரியவேண்டும்.

இப்போது இவ்வாராய்ச்சிக்கு உரியஅளவு ஆன்மாவின் வியற்கையை ஆராய்வோம். வேறுதூல்களில் ஆன்மாவைப்பற்றிக் குறித்துளாம். அவற்றை இங்கே கொள்வோம். ஆன்மா இருவகைச் சத்தியுடைத்து. நியாயத்தைப்பற்றிநின்று-சுத்தபுத்தியாய்நின்று விளங்கும் சக்தி பகுத்தறிவெனப்படும். மனப்போக்கின்வழியொழுதி யோகத்தைப்பற்றியில்லாத அசுத்தபுத்தி பகுத்தறிவில்லாப்பகுதி எனப்படும். இவ்விருவகைப் பகுதியும் உடம்பி னவயவங்கள்போல வெவ்வேறுக இருப்பவாயினும் அல்லது புத்தியில்மாத்திரம் பிரிந்திருப்பதுபோல் தோன்றி வட்டத்தின் உள்வளைவு புறவளைவு இருகிறப்படினும் ஒன்றேயாயிருப்பது போல உண்மையில் இவ்விருபகுதியும் ஒன்றேயாயினு மாகுக. ஒன்றே பலவோ என்னு மாசங்கைபற்றி மலையற்க.

இனிப் பகுத்தறிவில்லாப்பகுதி இருவகைப்படும். ஒருபகுதி, புல், மாம், மிருகம் மனிதன் முதலியவற்றிற்குப் பொதுவாயுள்ள வள ருந்தன்மையைச் செய்யுஞ் சக்தி. இது பசியைத் தோற்றுவிப்பதும் ஊணைச் சீரணிக்கச்செய்வதுமாகிய ஒருவகைக் கன்மசக்தி. இது மனிதனின் சிறப்புச்சக்தியன்று. நித்திரையினும் இச்சக்தி தொழிற் பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். இச்செயல்பற்றி நாம் ஒருவனை நல்லவன் தியவனென்பது முறையன்று. இதுகாரணம்பற்றியே இன்பவாழ் கைக்கும், துன்பவாழ்க்கைக்கும், சீவியகாலத்தில் அரைப்பகுதியில் பேதமுண்டன்றென்பது. நித்திரையின் எதிர்மறையிலக்கணம்வருமாறு: நன்மை நீமை செய்யுஞ் சக்தி தொழில்செய்யாமற் செயலற்றிருக்கும் கேவலநிலை. இவ்வவத்தைபிற கனவுமாத்திரம் தோன்றி நல்லார்க்கு இன்பமாயும் தீயார்க்குத் துன்பமாயும் நிகழும். இச்சக்தி மனித நற் குணத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பில்லாததாகலான் இதன் ஆராய்ச்சி இத்துடன் நிறுத்தப்பட்டது.

இப்பகுத்தறிவில்லாப் பகுதியின் மற்ற அங்கம் ஒருவழி புத்தி வழியின்றும் ஒருவழி அதற்கு அமையாமலும் தொழிற்படும். அதை மெய்ப்பாடென்பேம். மோகங்களில் மூழ்கின அடக்கமில்லா இச்சக்தி சிற்சிலநேரத்திற் புலன்வழிச்செலுத்தியும் மற்றும் சிலவேளைகளில் இதற்கு முாணை புத்தியின் ஆளுனாப்படி நிறுத்தியும் மக்களைத் துணுக்குறத்தும். வாதத்தாற் சோம்பின அவயவம் கன்மசக்தியின்றி இச்சாசக்தியின் கட்டளைக்கு எதிராகத் தொழிற்படுவதுபோல ஆன்மாவின் ஆணைக்கு மாறாய் இப்பகுத்தறிவில்லாப்பகுதி தொழிற்படும். உடம்பினது அவயவம் ஆன்மாவின் ஏவலுக்கு அமையாது மீறிநடப்பதை நாம் காணலாம். ஆனால் ஆன்மாவின் அந்தக்காணம் போன்ற இப்பகுத்தறிவில்லாப்பகுதி ஆன்மாவின் கட்டளையை மீறிநடப்பதை நாம் ஊனக்கண்ணாற் காணோம். நடுநிலைமைவிரும்பும் மனிதரில் இப்பகுத்தறிவில்லாப்பகுதி தகப்பனது ஏவற்படி மகன் ஒழுகுவதுபோலப் புத்தியின்கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியும்.

இனிப் பகுத்தறிவுச்சக்தியும் சுத்தபுத்தி எனவும் அசுத்தபுத்தியின் ஏவல்வழியொழுகும் அசுத்தபுத்தி எனவும் இருவகைப்படும். நற்செயலைச் செய்யும் சக்தி இச்சக்தியே. நற்குணம், ஞானம், விவேகம் (Prudence) முதலியவை இச்சக்தியின் காரியங்கள். ஒருவனை நல்லவனென நிச்சயிப்பதற்கு அவன் புத்திறுட்பத்தை நாம் ஆராய்வதில்லை. அவன் நடுநிலையையே ஆராய்வோம்.

இரண்டாம் பாகம்.

அறங்கள்.

முதல் அதிகாரம். அறம் ஒரு பயிற்சி.

முதற்பாகத்தில் ஆன்மசக்தியை இருவகைப்படுத்திய முறையே ஆன்மாவின் செயல்களையும் இருவகையாகப் பிரித்து, மென்மையென்பது புத்திமென்மை ஒழுக்கமென்மையெனக் கூறுவோம். இவ்விண்டாம்பாகத்தில் நாம் ஒழுக்கமென்மையை ஆராய்வோம். புத்திமென்மை கல்விபாய் ஆசிரியாத கற்பித்தலான் விளைவதால் காலமும்

அதுபவமும் வேண்டிநிற்கும். ஒழுக்கமேன்மை பயிற்சியின் காரியம் என்பது அறிக. ஒழுக்கமேன்மை இயற்கையாய் ஒவ்வொரு மகனிடத்தம் அமைந்துள்ளதாயின், அதைப் பயிற்சிபால் ஆக்கமுடியாது. கல்லையெறிந்தால் கீழே விழு வ த ன் றி அது மேலே செல்லாது. தீயைக் கீழ்நோக்கச் செய்ய இயலாது. நல்லொழுக்கம் இயற்கையுமன்று; செயற்கையுமன்று. இயற்கையாய் நற்குணம்பழக்கமுறையால் சன்மார்க்கமாகும். இயற்கைத்தொழில் எவற்றிற்கும் சத்தி உண்டு; புலன்போல. காண்டல்செய்வதால், கண்ணிந்திசியம் உண்டாவதன்று. கண்ணிந்திரியம் என்னும் சத்தியுடைமையால், அதைப் பயிற்சிசெய்து பயன் அடைகிறோம். கலைஞானம் பயிற்சிபால் உண்டாவதுபோல, நல்லொழுக்கமும் பழக்கத்தால் உண்டாகும். சிற்பாசாரி சிற்பத்தில் வல்லுநனாவது போல, நன்மைசெய்து பழகியவன் நல்லவனாவன். அரசரும் பயிற்சிமுறைகளால் குடிகளை நன்மக்களாக்குவர். அதுபவத்திற் சித்தியடைந்த அரசியல்முறையை நல்லரசியல்முறை என்பேன். நல்லொழுக்கத்திற்கும் தீயொழுக்கத்திற்கும் பழக்கமே காரணம். மக்கள் நல்லவராவதும் தீயவராவதும் ஆசிரியரது பயிற்சியானன்றி, இயற்கையானாயின் எல்லாமனிடரும் நன்மக்களாகவே பிறந்து நன்மக்களாகவே வாழ்வார். இஃதுண்மையாயின் தீயராய்ப்பிறந்தோரைத் திருத்தமுயல்வது பேதைமை, சனசமூகத்தில் ஒழுக்கத்தின் குறை குற்றம் நோக்கி, இது இதம், இது அகிதம்; இது நன்மார்க்கம், இது துன்மார்க்கம் என நிச்சயிப்பேம். இவ்வாழ்க்கையில் இடையூறு விளையுந் தருணங்களில் பழகிய பழக்கத்தால் யாம் மனவலிமை உடையராவோம். செல்லிடம் கவனியாமல் வெகுளியை விருத்திபண்ணுவார் அதற்கு அடிமையாவார். ஒருவனது குணம் ஒருவனது செயலால் மாறுதலடையுமாகையால், இளவயதிலேயே நற்பழக்கத்தை ஒருவன் பழகவேண்டும்.

2-ம் அதிகாரம், நற்செயல்.

நாம் நன்மக்களாவதற்கு ஒழுக்கநூலாராய்ச்சி செய்வதன்றி, நல்லொழுக்கத்தின் இலக்கணத்தை அறிவதற்காக ஆராய்ச்சி செய்யோம். நற்செயல் நீதிச்செயலாய்ப் பகுத்தறிவுத் தத்துவத்திலிருந்து தோன்றல் வேண்டும். பகுத்தறிவின்தன்மையைப் பின்னர் ஆராய்வோம். செயல்களை நமது அதுபவத்தால் ஆராய்ந்து அவற்றின் தன்மை நோக்கி

வகுப்போம். ஒவ்வொரு செயலையும் விசேடச்செயலாக எடுத்தாராய்ந்து நிச்சயிப்போம். சாஸ்திரப்பிரமாணங்களைத் தீவிரதமமாய் நிச்சயிப்பதுபோல ஒழுக்கத்தை நல்லது தீயதென இலகுவாய் முறைப்படுத்த இயலாது. ஓரளவு துட்பத்துடன் செயலை நன்மை தீமையென நிச்சயிப்போம். தேகாப்பியாசம் செய்யாவிடினும் கேடுவினையும்; அதிகமாய்ச்செய்தாலும் கெடுதியாகும். உணவு மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும். வீரம் முதலிய அறங்களும் இத்தகையனவே. எவற்றிற்கும் அஞ்சுவது கோழைத்தன்மை; ஒன்றற்கும் அஞ்சாதிருத்தல் மூர்க்கம். மூர்க்கம் ஒருவகைப் பேதைமை. அஞ்சுவதற் கஞ்சித் துணியவேண்டியதற்குத் துணிதல் வீரம். இன்பங்களிற் சற்றும் இன்புறுதானை மெய்ப்பாடு இல்லாதவன் என்போம். இத்தகைய சுவையுணர்ச்சி இல்லாதாரை நாம் உலகில் காண்பது அரிது.

3-ம் அதிகாரம். அறச்செயல் இன்பம்விளைப்பது.

இன்பமாயினும் துன்பமாயினும் நிகழும்போது, அந்நிகழ்ச்சி ஒருவன் ஒழுக்கத்தையும் குணநலத்தையும் சாட்சிமாத்திரையாய்நின்று காட்டும். ஐம்புலவிற்பத்தை வெறுத்தானை ஒழுக்கமுடையவன் என்பர். இன்பங்களை வெறுக்கவேண்டியகாலங்களில் துன்புறுபவன் தீயவனாவான். இடையூறுகளை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்ப்பவன் துணிகாமுடையவன். இச்சையை வெறுக்கமாட்டாது துன்புறுபவன் கோழையன். அறம் இன்ப துன்பங்களுடன் தொடர்புடையது. இன்பம் தீச்செயலைச்செய்யும்படி தூண்டுவது. பெரும்பாலும் துன்பத்திற் கஞ்சி நாம் நற்செயலைச் செய்யாதுவிடுகிறோம். பிளேற்றோவின் வாக்கியம் ஈண்டுக் கூறியவற்றை வலியுறுத்தும். அது வருமாறு:— “உண்மைபான கல்வியென்பது யௌவனப்பருவத்திலிருந்தே எவ்வேவ நன்மைகளில் இன்புறவேண்டியதென நிச்சயித்த, அவற்றிற் பயிற்சிசெய்தல்.”

மெய்ப்பாடு இன்ப துன்பத்துடன் தொடர்புடைத்த. அறம் மெய்ப்பாட்டுடன் தொடர்புடைத்த. ஆகையால் அறம் இன்ப துன்பத்துடன் தொடர்புடைத்த. ஒருவனை நல்வழிப்படுத்துவதற்கு இன்ப துன்பங்கள் துணைக்கருவியாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சிற்சத்தியையும் அவற்றின் முன்னிலைப்பொருள்களில் இன்ப துன்ப மூலமாகவே

பயிற்சிசெய்கிறோம். எல்லாரும் தீடவின்பங்களைத் தவிர்த்து நல்லமயத்தில் நன்முறையாக நல்வழிச்சேறல் நன்று. சரியென்னும் நன்மார்க்கத்திற்கும் பிழையெனும் துன்மார்க்கத்திற்கும் நொதுமலாயிருப்பது அறமென்பர் சிலர்.

மூவகைநயம்பற்றி ஒரு பொருளை நாம் தெரிவேம். அவை அழகெனப்படும் மேன்மை, நன்மை, இன்பம். இவற்றின் மறுதலையாகிய விரோதங்கள்: அவலட்சணம், கீழ்மை, தீமை, துன்பம் என்பன. நன்மை அழகாயும் இன்பமாயும் இருத்தலின் நல்வழிச்செல்வான் இன்புற்று மகிழ்வன். தீச்செயல்செய்வோன் துன்புறுவன்: குழவிப் பருவத்திலேயே நாம் இன்ப துன்பங்களை நுகரும் ஆற்றல் உடையோம். எமது ஆராய்ச்சியும் இன்பதுன்ப வராய்சி ஆதல் அறிக. (உலகு தோன்றிநின்றழிவதும் பரிணமிப்பதும் என்னும் கொள்கை உடைய) கெறுக்கிளிற்றஸ் கோபத்தை அடக்குவது கடுமை என்றார். கோபத்தை அடக்குவதிலும் புலன்வழிச்செல்லாமை கடினம். கஷ்டமானவற்றைச் செய்வதே திறமான செயல். அறம் இன்ப துன்பங்களுடன் தொடர்புடையதாகலான், அறஞ்செய்தல் நன்று. ஒழுக்கங்களில் வழுவாதொழுக, அறம் வளரும்; அறம்வளர இன்பம் வளரும்; ஒழுக்கந்தேய அறந்தேயும்.

4-ம் அதிகாரம். அளவுகடவாதொழுதுதல்.

அளவுகடவா தொழுதுதல் என்ப தென்ன? ஒருவன் அளவுகடவாத ஒழுக்குவனாயின், அவன் அவ்வாறு ஒழுக்குமுன்னரே நல்லவன் என்பர் சிலர். இலக்கணத்தில்வல்லுநர் இலக்கண முறைப்படி வசனமெழுதுவதுபோல, அளவுகடவாதவன் நல்லவன் என்பர். இவ் வொப்பு முறை இழுக்குடைத்து, ஒருவன் இலக்கணமுறைப்படி வசனமெழுதினால், அவன் இலக்கணம் அறிந்தவனெனத் துணியப்படாது, ஏனெனில் தற்செயலாகவேனும் பிறருதவிக்கொண்டேனும் எழுதிபிழக்கலாம். ஆகையால் இலக்கண முறைப்படி எழுதுவோரெல்லாரும் இலக்கணவல்லுநர் அல்லர். மேலும் நல்லொழுக்கத்தைக் கலைஞானத்திற்கு உவமித்தல் பிழை. நன்மை செய்தல் நல்லவனின் இலட்சணங்களில் ஒன்றொழிய எல்லா மல்ல. நல்லவன் நன்மைசெய்யும் ஒழுக்க நிலையில் முனந்தது ம்பாது நிற்கவேண்டும். அன்றியும் ஒருசெய்கை அச்செயலின்

நன்மைக்காக, வேறுநன்மை கருதாமல் அச்செயல் சரியானதும் நன்மையானதுமென்று நினைத்துச் செய்யவேண்டும். மேலும் அம்மனநிலையில் அவ்வொழுக்கம் அசைவில்லாததாய், நித்தமாய், இன்பமாய், அறிவாய் அமையவேண்டும். கலைஞானத்திற்கு அறிவு ஒன்றுமே வேண்டப்படுமாகையால், மேற்கூறிய உவமானம் பொருந்தாது.

நல்லவனது நிலையில் இருந்து ஒருவன் நற்செயலைச் செய்வானாயின், அச்செயல் நற்செயல் எனப்படும். சிலர் நற்செயலைப்பற்றிய அபிப்பிராயங்களை ஆராய்வது ஒரு நற்செயலென நினைத்து வீணேரம் போக்குவர். ஆதாரன் வைத்தியன்சொல்வ தெல்லாவற்றையும் கேட்டும் அதன்வழி ஒழுகானாயின் என்ன சுகம் அடைவன்? இப்படி நல்லொழுக்கம் ஆராய்வதால் என்ன பயன் அடையலாம்.

5-ம் அநீகாரம். அறத்தின் இலக்கணம்.

இனி மேன்மை எனப்படும் அறத்தின் இலக்கணத்தை ஆராய்வாம். ஆன்மகுணம்: ((1) ஒரு மெய்ப்பாடாய் (2) ஒரு சத்தியாய் (3) ஒரு பயிற்சிப்பட்ட சத்தியாய்) மூவகைத்து. மெய்ப்பாடு இன்ப துன்பங்களுடன் தொடர்புடையது. வெகுளி, அச்சம், தன்மேல் நம்பிக்கை, அழுக்காறு, உவகை, அன்பு, பகை, இச்சை, இரக்கம் முதலியன மெய்ப்பாடுகள். இவற்றில் இன்புறவதும் துன்புறவதுமாகிய ஆற்றல் சக்தி பெனப்படும். எமது வெகுளி எமது ஆற்றலைக் குறிக்கும். மெய்ப்பாடுகளில் அளவுகடவாமை பயிற்சிப்பட்ட சிற்சத்தி. வெகுளியில் கோபிக்கவேண்டிய அளவு கோபித்தல் ஒரு அடக்க முடைய மெய்ப்பாடு. இம் மூவகை ஆன்மகுணங்களில் அறம் எவ்வகைத்து? (1) அறம் மெய்ப்பாடன்று. (2) எமது மெய்ப்பாட்டிற்காக எம்மைப் புகழ்வாநிலை. (3) ஆராய்ந்து சிந்தித்துத் தெனியாமல் மெய்ப்பாட்டின்வழி ஒழுகுவது எங்கள் இயல்பு. ஆனால் அறத்திற்கு ஆழ்ந்த சிந்தனையுடைய தெரிவு இன்றியமையாதது. (1) மெய்ப்பாடுகளில் நாம் துணுக்குறுகிறோம். ஆனால் அறத்தில் நாம் பழக்கப்படுகிறோம். மேற்கூறிய நியாயங்களால் அறம் மெய்ப்பாடு அன்றெனப் பெறப்பட்டது. இனி நல்லவன் இயற்கையில் நல்லவனாகப் பிறவான். அறம் செயற்கை ஆகையாலும் சிற்சத்தி இயற்கை ஆகையாலும், அறம்

சிற்சத்தி அன்று. பாரிசேடவளவையால் அறம் பயிற்சிப்பட்ட சிற்சத்தி. மூவகை ஆன்மகுணங்களில் மெய்ப்பாடும் சிற்சத்தியும் ஒழிந்த பயிற்சிப்பட்ட சிற்சத்தியே அறம்.

6-ம் அதிகாரம். அறத்தின் சமன்.

அறத்தின் இனம் அறிந்தோம். இனி அது எவ்வகைப் பயிற்சியாலாய சத்தி என்பதை அறிதல் நன்று. நல்லொழுக்க நிலை நின்று அந்நிலையில் நம்செயல் செய்வது அறமென்றும். கண்ணுடைமை ஒரு சத்தியுடைமையாதலால் ஒரு நன்மை. எனினும், கண்ணினது காட்சிநோக்கியே நன்மென்றோம். பயிற்சிப்பட்ட கண்ணிந்திரியத்தால் ஐயந்திரிபில்லாக் காட்சி செய்யலாம். மனிதனை மிருகத்தினின்றும் வேறாக்கும் சிறப்புத்தொழிலைச் செய்விக்கும் பயிற்சியாலாய சத்தியின் இயக்கமே அறச்செயல்.

இனி, வேரோவழியான் அறத்தினது தன்மையை மொழிவாம். ஒரு பொருளை அவயவப்படுத்திப் பிரிக்கும்போது ஒருபகுதி குறைந்தும் மற்றொருபகுதி கூடியும் இருக்கலாம். சமன் என்பது மிகுதி குறைவு இல்லாத அளவு. பகுதிகளைச் சமப்படுத்துவதற்குக் குறைந்தபகுதிக்குக் கூடிய பகுதியிலிருந்து ஒரு தொகையை எடுத்துக் கூட்டுகிறோம். மிகுதிக்கும் குறைவுக்கும் நடுவே நிற்பது சமன். பத்து ஒருவனுக்கு மிகுந்தும் இரண்டு ஒருவனுக்குக் குறைந்தும் இருப்பின் அவனுக்கு ஆறைச் சமன் என்போம். இது கணிதச் சமன். பத்துப் பெற்றவனிடம் நூலை பெடுத்து இரண்டைப்பெற்றவனுக்குக் கொடுத்தால், இருவரும் சமமானதொகை வைத்திருப்பதை அறிக. கணிதச்சமன் போலும் நீதியாயுள்ள ஒழுக்கச்சமனைப் பூணச்சமன் என்போம்.

இனி ஒருவனுக்குப் பத்து நிறை போசனம் மிகுந்தும் இருநிறை போசனம் குறைந்தும் இருப்பின் அவனுக்கு ஆறு நிறை அளவு என்பது குற்றமுடைத்து. அவனுக்கு ஆறு மிகவுங் குறைவுங் கூடும். மேலும் ஒருவனுக்கு அளவாயது வேறொருவனுக்கு அளவில்லாமலும் இருப்பதும் உண்மை. இச்சமனை ஏற்றத்தாழ்ச்சியுடைய சமனென்போம்.

இனி ஒழுக்கத்தில் இவ் விநுவகைச்சமனும் உண்டோ? இம்மையில்த் தாழ்ச்சி நோக்கி அபூரணநன்மைகளை நிச்சயிப்போம். ஒட்டத்திலும் கலைஞானப்பயிற்சியிலும் தத்தம் சமனை நோக்குவர். ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்திலும் சாஸ்திரப்பொருள்களின் சமன் நோக்கி ஆராய்வோம். ஒழுக்கத்திற் சமன் என்ப தென்ன? மெய்ப்பாடுகளில் மிகுதலும் குறைதலும் என்றால் கருத்தென்ன? ஏற்ற காலத்திலும் ஏற்ற குணத்திலும் ஏற்ற நோக்கத்துடனும் ஏற்ற முறையாலும் ஏற்ற மனிதனிடத்து அளவு நோக்கி ஒழுபுவதே நல்லொழுக்கம். ஏற்றத் தாழ்ச்சி பார்ப்பதில் மிகினுங் குறையினுங் குற்றம்.

“நன்மை எல்லையுள்ள பொருள்; தீமை எல்லையில்லாப் பொருள்” என்பர் பிதாக்கொறஸ். சமன் அறிவது இலகுவன்று. ஒருவர் தமது விவேகத்தால் சமன்னோக்குவாயின் அது நடுவுநிலை யெனப்படும். அறத்தினது வரையறை சமனையினும் அதை நன்மையென உற்று நோக்குவேமாயின் அது ஓர் அந்தமும் குறைவில்லாததுமாய்த் தோன்றும். எல்லாச் செயல்களையும் வரையறுத்தல் இயலாது. தீமை பொறுமை வெட்கம் அழுக்காறு பிறரில்விழைதல் களவு கொலை முதலியன சமன்கள் அல்ல. இவற்றை அந்த நிலையாக நாம் கொள்வோம். ஏனெனில் தீயொழுக்கம் இவற்றின் மிகுதியன்று. இம்மெய்ப்பாடுகளை நன்மையோ தீமையோ வென ஏற்ற காலம், இடம், மனிதன், முறை, அளவு முதலியன நோக்கி நிச்சயித்தல்செய்யேம். இவற்றின் சமன்களை நிச்சயிக்கும்போது, இவற்றை அந்தங்கள் என நிச்சயித்தேம். கோழைத் தன்மையிலும் தூர்த்தத்தன்மையிலும் மிகுதி குறைவு நிச்சயித்தல் தவறு. அந்தங்களில் மிகுதி நோக்குவேமாயின் மிகுதியில் மிகுதியும் குறைவின் குறைவுமாய் நோக்குவதாய்முடியும். வீரம் முதலியன சமனையிருத்தற்குச் சொற்பமேனினுங் குறையக்கூடாதாகையால் சமனும் ஒரு அந்தமே. சுருங்கச்சொல்லின் மிகுதியிலும் மிகுதியின்றும். அளவிலும் மிகுதியின்றும்.

7-ம் அதிகாரம். சமன் ஆராய்தல்.

பொதுவகையான ஆராய்வதிலும் சிறப்புவகையான ஒவ்வொரு அறத்தையும் ஆராய்தல் பயனுடைத்து. அச்சத்திற்கும் மூர்க்கத்திற்கும் சமன் வீரம். அச்சம் ஒரு கோழையின் தன்மை, மூர்க்கம் பேதை

யின் தன்மை. இன்ப துன்பங்களில் அளவுகடவாதொழுகுதல் அடக்க முடைமை. அளவுகடத்தல் தூர்த்தத்தன்மை எனப்படும் கீழ்மை. புலன்வழி இன்புறதான இவ்வுலகில் இல்லை; உண்டாயின் சுவையுணர்ச்சி யில்லாதவன என்பேம். பணச்செலவில் அளவுகடவாதிருத்தல் ஈகை; மிகுதி வீண் செலவு; பணச்செலவில் குறைதல் கயமை. வீண்செலவாளி செலவுசெய்யும்போது அளவுக்கு மிகக் கொடுப்பான். தான் பணத்தைப் பெறும்போது அளவிற் குறைந்து கொள்வான். கயவர் ஈவதினும் ஏற்பதிலும் கவனமாய் அளவுநோக்குவர். பொழிப்புரைபோலச் சிற்சில குறிப்புக்களை மொழிந்தோம். அறங்கள் பாந்து கிடத்தலின், பின்னர் விரிவாக வரைவாம்.

சிறு தொகையில் மிகாமலும் குறையாமலும் செலவுசெய்தல் ஈகை என்றும். பொருந்தொகைகளில் அளவுடன் ஈதல் வள்ளற்றன்மை. எளிமையும் கீழ்மையும் இதன் அந்தங்கள். இவ்வந்தங்கள் ஈகையின் அந்தங்களுடன் எவ்வாறு வேற்றுமைப்படுவன என்பதை ஆராய்ந்தறிக. இழிபு மானம் என்னும் குணங்களில் சமன் பெருந்தன்மை; அந்தங்கள் சிறுமையும் வீண்தன்மையும். மானத்தில் அதிகமாய் ஆசைப்படுதல் பேராசை; மானத்தில் குறைவாயிருத்தற்குப் பதமின்ற பண்பின் பெயரில்லாமையால், அவா அதிகரித்தவனையும் நன்மகனெனக் கொள்வர் சிலர். வெகுளிக்குறைவு சார்தம்; மிகுதி கடுஞ்சினம்.

இதுகூறும் குறிக்கப்பட்ட அறங்களை ஒழித் தொழிந்த மூவகை அறங்கள் உண்டு. அவை ஒருவாறு ஒரு இனத்தைச் சார்ந்தவை யாயினும் சாதிவகையான் வேற்றுமைப்பட்டவை. அவற்றின் இனம் பேச்சு. பேச்சென்னும் இனத்தைச் சாதிவகைபாக வகுக்கும் ஆதாரம் ஒன்று வாய்மை; வேறொன்று உவகை, மற்றொன்று வாக்குச்சாதுரியம். சம்பாஷணையில் பொழுதுபோக்குதல் என்னும் உவப்பின் அந்தங்களுக்குப் பதங்களின்மையால் நாம் உண்டாக்கவேண்டும். (1) வாழ்க்கையில் உவப்பாயிருத்தலின் சமன் இனிபவைகூறல். இதன் அந்த நிலைகள் முகமன் கூறுதலும் காண்டுத் தன்மையும். (2) இலக்கியத்திலேனும் பேச்சிலேனும் உவப்பாயிருத்தல் வாக்குச்சாதுரியம்

இச்சாதுரியம் மிகின் விகடமெனப்படும். குறையின் விலங்குத்தன்மை யெனப்படும். (3) பேச்சில் வாய்மை நோக்கும்போது அளவு வாய்மை; ஒரு அந்தம் நிர்த்தை; மற்றையது வீம்பு. வீம்பு, தற்புகழ்ச்சி, புறகு என்பன பரியாயப்பெயர்கள்.

இனி, வெட்கம் ஒரு மெய்ப்பாடாயினும், அதில் அளவு ஆராயப் படுவதில்லை. அது அறனன்று. வெட்கத்தைச் சன்மார்க்கம் துன்மார்க்கம் என முறை வகுக்காதுவிடினும் அக்குணம் பெரும்பாலும் புகழ்ப் படும். சான்றோரது வெகுளி என்பது அழுக்காறு, பிறர்கேடுவிரும்பு தல் என்பவற்றின் சமன். தகுதியில்லாதவன் பிறர்பொருளை வெளவியேனும் தற்செயலாகவேனும் செல்வனாகில், சிலர் அழுக்காறு அடைவர். இது நன்மக்களது வெகுளியெனப்படும். நீதியின் பலவகைச் சமனும் பின்னர்க்குறுதும். ஒழுக்க அறங்களை முறைவகுத்தபின், புத்தி தத்துவத்தில் தோன்றும் அறங்களையும் வகுப்போம்.

8-ம் அதிகாரம். தீயோழுக்கம் ஒரு அந்தம்.

ஒரு மெய்ப்பாடு மிகுதி குறைவாகிய இருவகைத் தீயோழுக்கமும் சமன் என்னும் நல்லொழுக்கமுமாய் மூவகைநிலையுடைத்து. இம் மூவகைநிலைகளுள் ஒன்றற்கொன்று விரோதம். சமனான எண் ஒன்றைக் கூடிய எண்ணுடன் நோக்கும்போது குறைவாயும், குறைந்த எண்ணுடன் நோக்கும்போது மிகுதியாயும் இருத்தல் அறிவேம். கோழை என்னும் அச்சமுடைபவனுக்கு வீரத்தன்மை ஓர் பேதமையாகத் தோன்றும். மூர்க்கனுக்கு வீரம் ஓர் கோழைத்தன்மையாய்த் தோன்றும். மூர்க்கத்தினது விரோதம் கோழைத்தன்மை, வீரம் அச்சத்திற்கும் மூர்க்கத்திற்கும் விரோதம். மூன்று குணங்களும் ஒன்றற்கொன்று விரோதமாதல் ஓர் உணர்வு. கயவனுக்கு ஈகை வீண்செலவாயும் வீண்செலவுசெய்பவனுக்கு ஈகை கயமையாயும் தோன்றுதல்காண்க. கயமையும் வீண்செலவும் மிகவும் விரோதம்.

சில அறங்களில் ஒரு அந்தத்திற்கும் சமனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு; உதாரணம் வீரமும் மூர்க்கமும், வீண்செலவும் ஈகையும்; வீரத்திற்கும் மூர்க்கத்திற்கும் உள்ள விரோதத்தினும் வீரத்திற்கும் அச்சத்திற்கும் உள்ள விரோதம் மிகப் பெரிது. விரோதம் மிகுதற்கும் குறைதற்கும் இரு நியாயங்கள் உள. இயற்கையில் விரோதம்

சொருபத்தார் குறைந்தும் மிகுந்தும் இருக்கும். வீரம் மூர்க்கம் என்பவற்றின் சொரூபம் மிகவும் ஒப்புடைத்தாதலால் விரோதம் குறைதலையும், வீரத்திற்கும் அச்சத்திற்கும் சொருபத்தில் வேற்றுமை பெரிதாதலால் விரோதம் மிகுதலையும் காண்க. மனிதன் இயற்கையில் இன்பத்தை விரும்புவது மனிதசுபாவமாகலால், சமனாகிய இன்பத்திற்கும் அதன்மிகுதியாகிய இன்பத்திற்கும் விரோதம் புலப்படாது. ஆனால் இன்பத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் விரோதம் மிகவும் பெரிதாய்த்தோற்றும்.

9-ம் அதிகாரம். அறம் என்பது நீதி.

நல்லொழுக்கமென்பது சமன் நோக்கி ஒழுகுதலென வற்புறுத்தினோம். சமன் மிகுதலும் குறைதலும் ஏற்காத ஓர் அந்தம். சாஸ்திர அறிவில் வட்டத்தின் மத்தியை இலகுவாய் அறியலாம். ஆனால் ஒழுக்கத்தின் சமனை அறிவது இலகுவன்று. கோபித்தல் இலகு; கோபிக்கவேண்டிய மனிதன், காலம், இடம், அளவு, முறை முதலியன அறிதல் மனிதனுக்கு இயலாதது. அறம் என்னும் சரியான நீதிநிலை அறிதினும் அரிது. பெருந்தவறிழைப்பதினும் சிறுபிழைசெய்தல் நன்று. மனிதன் தனது இயல்பை அறிந்தும் தனது மனவலிநோக்கியும் அளவு கடவாது ஒழுகல்வேண்டும் உலகத்தாரது அபிப்பிராயம் மாறுதலடைவதால் சிறுபிழைசெய்தவன் இகழப்பட்டான். என சிறுபிழைபென்று ஆராயவேண்டும். இவற்றிற் கெல்லாம் பொதுப்பிரமாணமில்லை; விசேடச்செயல் நோக்கித் தீர்மானிப்பேம்.

[தொடரும்.]

த. இராமநாதபிள்ளை, B.A.

பலபட்டடைச் சொக்கநாதபிள்ளை பாடிய மதுரை மும்மணிக் கோவை.

காப்பு.

நேரிசைவேண்பா.

மும்மணிக் கோவையா னன்மாடக் கூடலில்வாழ்
எம்மணிக் கோவையெடுத் தேத்துதற்கு—வெம்மை
வெளிறுதிருப் பாதமலர் வேண்டவருள் சித்திக்
களிறுதிருப் பாதமலர் காப்பு.

நூல்.

அகவல்.

- க. திங்களமு தூற்றுங் கங்கைநதி சுமக்கும்
பவளமால் வரையிற் றவழ்கருங் கொண்டலின்
மின்னொளி பார்தா வெயில்விரித் தாங்குக்
கூந்தலுஞ் சடையுஞ் சேர்ந்தழ கெறிப்ப
5 ஒற்றை நாட்டமு நெற்றியிற் நிலகமும்
சார்தொடு ¹மெழுதிய குங்குமப் பொட்டெனச்

குறிப்புரை.

(காப்பு.) மும்மணி...நான்மாடம் : எண்ணணி. மணிக் கோ-சொக்க
நாதர்; மணி-அழகு. வெளிறு-பாச அறிவு, பசுவறிவு; (தணிகை. காப்பு. 2.)
அமலர்-தூய்மையையுடைய அடியார்கள். சித்திக்களிறு-சித்தி விராயகர், அமலர்
வேண்ட வெளிறு திருப்பாது அருளென்க.

க. இச்செய்யுளில் முதல் 50 அடிகளில் அரிந்தநாரிசுவரந்திருவுருவ
வருணனை கூறப்படும்.

1. திங்கள் அமுதை வளற்றுவது கங்கைநதியில், 2-4. கூந்தலுக்கு மேச
மும் சடைக்கு மின்னனும் உவமை. 6. சார்து-சந்தனப்பொட்டு.

[பிரதிபேதம்.] ¹மெழுதிய,

- சேந்த கண்ணெடுங் கரியவிழி யலர
மற்றுமோர் விழியின் முற்றுமோர் குவளை
கதிர்முகங் கண்டு புதுமுக மலர
- 10 வெவ்விடங் குடித்த வெவ்வனோ யகலக்
குமுதத்திற் பிறந்த வழுதம் பொலிய
ஒருசெவி யரவ மொருசெவிக் குழையின்
பன்மணி நிலவைத் தன்மணி காட்ட
எஞ்சுவா னளித்த ¹நஞ்சுபொதி கண்டமும்
- 15 தங்குல களித்த மங்கலக் கழுத்தும்
ஒன்றுபட் டொளிரக் கொன்றையொடு பிணித்த
கோங்கரும் பன்ன கொங்கையும் பைந்தலைக்
கொத்து மாலைபு முத்துமா விகையும்
மென்னகை பரப்பப் பன்னகப் படமணி
- 20 ஒருபுறக் கச்சென விருபுறக் கச்சின்
²உருவமுஞ் சான்ற மருமமுந் தோன்றக்
கமலத்தின் மலர்ந்த காந்தட் போதும்
காந்தளின் மலர்ந்த கமலமும் போல
வெங்கதிர்க் கனலும் பங்கயக் கணையும்
- 25 தரித்திடுந் தகைமையிற் றிருக்கரம் விளங்க

7. இங்குக் கூறப்பட்டவை திருமுகத்திலுள்ள கண்கள். 8. மற்
றும் ஓர் விழியின்-அம்பிகையின் வேறொரு விழியைப்போல. குவளை-
கன்னுவதஞ்சமாதிய குவளைப்பூ; “காதின் மிசைநீலங் கைபுனைவீர்” (தண்டி.
கு. 41, மேற்.); “பான லஞ்செவி மிசையணிந் தனனொரு பாவை” (பிராபு.
மாயைபூசை. 9.) 8-9. குவளை மலர. 9. கதிர்முகமென்றது வலக்கண்ணை.
10-11. திருவாய்மலரின் வருணனை. குமுதம்-அம்பிகையின்வாய். 12-3.
திருச்செவி. வலச்செவியிற் குழையாக அணிந்த பாம்பின் மாணிக்கம், இடச்
செவியிலணிந்த குழையிலுள்ள முத்தின் ஒளியாகும் நிலவைக் காட்ட. 14-6.
திருக்கழுத்து. 16-21. திருமார்பு. 19. நகை-ஒளி. படம் அணி. 19-20.
படம் வலப்புறக்கச்சென விளங்க. 22-5. திருக்காங்குள். 24. பங்கயக்கணை-
தாமரையாதிய அம்பு; இஃது அம்பிகையின் திருக்காத்திலுள்ளது; அழநாய்
பிகை. சப்பாணிப். 5.

[பி-ம்.] ¹நஞ்சுபதி, ²உருவங் கான்ற.

- ஒருமக வருந்தியு மிருமகப் பெற்றும்
மும்மடி யுதாஞ் செம்மை பூப்ப
ஒருபாற் புலியு மொருபாற் கலையும்
மருங்கிற் கிடந்து வனப்புவழிந் தொழுக
30 வாய்விட வரவின் வாய்விடாச் சிலம்பும்
வாய்விட் டிரங்கு மணிச்சிலம் பொன்றும்
அதிர்சிறு சதங்கையு மொருபெருஞ் சதங்கையை
நோச் சுழலும் வீரக் கழலும்
முறைமுறை வயங்க மறைமுறைக் கொல்காது
35 வெஞ்சினக் கால னஞ்சச் சீறியும்
பஞ்சினுக் கஞ்சி யஞ்சிமுகஞ் சிவந்தும்
எம்முடைத் தலையினு மம்மிக் கல்லினும்
வைத்திடப் பொறுத்தும் பத்தியிற் பணிவார்
கண்மலர் பறித்துங் காமலர்க் கிரங்கியும்
40 மாநிலங் கிழித்த வேனத்திற் கொளித்தும்

26-7. திருவயீறு. 26. ஒருமகவு-சிறுத்தொண்டருடைய குமார். இருமக-விநாயகர் முருகக்கடவுள். 37. மும்மடி-மூன்று மடிப்புக்கள். முற் கூறிய மூன்றுசெயல்களுக்கு ஏற்ப மும்முறை என்ற பொருளும் தோற்று கின்றது. 28-9. தீரு ஓடை. புலி-புலித்தோல். கலை-ஆடை. புலி, கலை(மான்) என்றது ஒருநயம். 30-42, திருவடிகள். 30. வாய் விடம்-வாய்ந்த நஞ்சு. பாம்பு தன்வாயில் வாலிப் புகுத்தி இறைவன் ஆணையால் இறுகக் கடித்துக்கொண்டிருக்கின்றமையின் வாய்விடாச் சிலம்பு என்றார்; "பொன்னெடு மலையைப் பன்னிரு வடங்கொடு, புணரியைக் கடைந்தநான் புணர்த்த பன்னக, அரசன்வாய் நெரித்தவ னணிவா லுய்த்திடப், பற்றிவளை யெயிற்றா னெடுமுன் கையிற், கடகமாயினால்" என்ற பழம்பாடலும், "இதில் பாம்பின்வாலும் தலையும் முடித்திட நீளம் போதாமையின் வாயை நெரித்து வாலிப் புகவிட அது வாலைக் கடித்துக்கொண்டு கங்கணமானது. ஆதலால் ஈச்சவான் ஆக்கினையை அஞ்சி வாய்விடமாட்டாது" (தகீக. 645, உரை) என்பதும் இங்கே அறிதற்குரியன. 32. பெருஞ்சதங்கை-ஒருவகைக் காலணி; "பரித்தாளும் வாணன் பலசதங்கை யிட்ட, திருத்தாளி னுபுரமுஞ் சேர்த்தி" (நேவையுலா, 76) என்பது இந் தூலாசிரியர் வாக்கு. 34. மறை முறைக்கு-வேதங்களின் முறையீட்டிற்கு. 36. பஞ்சினு...சிவந்து: "பஞ்சி யடாணிச்ச நெருஞ்சி யின்ற பழமாலென், நஞ்சு மலாடிகள்" (சீவக. 341); "அரக்கார்த்த, பஞ்சிகொண் டேட்டினும் பை யெனப் பையெனவென், நஞ்சிப்பின் வாங்கு மடி" (நாலடி. 396.) 39. கண் மலர் பறித்து மென்றது சக்கரம் பெறுதற்குத் திருமால் கண்ணைப்பறித்து வழி பட்டமையைக் குறித்தது. 40. ஏனம்-ஆதிவராகம்.

வள்ளவாய்க் கமலக் கிள்ளையைச் சார்ந்தும்

பொன்னடி சிறப்ப வெண்ணையா ளுடைய

தெய்வநா யகரின் மெய்யொரு பாதியும்

பவளக் கொம்பிற் படர்பசுங் கொடியெனத்

- 45 தவள வெற்பிற் றழைத்தமா கதமெனப்
பொங்குகனற் கொழுந்தொடு புகைக்கொழுந் தென்ன
இருநிறங் கொண்ட வந்திர வில்லெனப்
பாற்கட லோடுங் கார்க்கடல் புணர்ந்தென
இமையவெற் புதவிய வுமையவ ளொருத்தியொடு
- 50 வீற்றிருந் தருளிய விண்ணவர் கடவுள்
ஆடற் கொடியமர் கூடற் றனிச்சுடர்
மண்ணகத் திருந்து வான்முகடு தடவி
வெண்கரி சுமக்கக் கருமுகில் சுமந்து
மேருவைப் ¹பழித்த சீரிய விமானத்து
- 55 வளரொளி கிளைத்த மாணிக்கக் குன்று
கதம்பகா னனத்தி விதம்பெற முளைத்த
பாண்டரங் கத்தனி முதலை
வேண்டுது மவனரு ளீண்டுபெறற் பொருட்டே. (க)

41. கிள்ளை-திருமகள். 47. "தானு முமையவளும், இந்திர சாப மெனுமழகும்" (தேவையுலா, 260.) 51. ஆடற்கொடி-வீரலட்சுமி. 53. வெண்கரி-எட்டு வெள்ளையானைகள். 54. விமானம்-இந்திரவிமானம். 56. கதம்ப கானனம்-கடம்பவனம். 57. பாண்டரங்கம்-ஒருவகைக்கூத்து; இது முப் புரங்களை வென்றபோது ஆடியது; "ஏறமர் கடவுண் மூவெயி லெய்வுழிக், கூறுகூ ருக்கக் கொடியொடும் படையொடும், வேறுவே றுருவின் வின்மிசைப் பரந்தன, ரவ்வழி யொளியொடு முருவொடுந் தோன்றித், தேர்மு னின்ற திசை தலை பணிப்பச், சுவையுங் குறிப்பு மொழிவில தோன்றி, யவையவை யவ்வழி யாடின னாட, மைந்தரு மகளிருந் தந்தநிலை யழிய, மெய்ப்படு சுவையொடு கைப்படை மறப்பச், கடிய காலக் காற்றென வேற்றவன், படிநிலை திரியாப் பாண்டரங் கம்மே" கலி. 1, 2, மேற்.

வேண்பா.

உ. பொருட்டா வெணையாண்டு போதன்மாற் கெட்டா
அருட்டோய வைத்தருளு மத்தர்—இருட்டோயும்
பூங்கடம் பாடவியார் பொன்னடியைப் போற்றுதார்
தாங்கடம் பாடவியார் தாம்.

(உ)

கலித்துறை.

ங. தாமென் றினுங்கல வாதே கலந்தெம்மைத் தம்மையிவர்
ஆமென் றறியவொட் டாதே ¹புசிப்பித் தருவினைத்தீ
வேமென் றவித்தரு ளாதே யருளி வெளிப்படுவார்
மாமென் றுவரிதழ்க் கூடற் பிராட்டிக்கு வாய்த்தவரோ.

(ங)

அகவல்.

ச. வாய்ந்தபே ருலகிற் காய்ந்திடும் பசியாற்
குன்றுபல வேறியுஞ் சென்றுகடல் கடந்தும்
வெங்கா னகத்திற் றங்காது திரிந்தும்
புனல்வழி வெயரொடு கணல்வழி நடந்தும்

உ. பொருட்டா-பொருளாக; பொருட்டு: வழக்கு; இருட்டுப்போல.
போதன்-பிரமன். மாற்கு எட்டா. அருளில் மூழ்கும்படி. இருந்தோயும்.
கடம்பாடலி-கடம்பவனம். தாங்கள் தம் பாடு அவியார் தாம்; பாடு-வருத்தம்;
“பாடுபட்டுத்தேடி” (நல்வழி, 22); “பட்டபாடே” வி. பா. கிருட்டிணன்
துது. 16.

ங. தாமென்றது சிவபெருமானே. எம்மையும் தம்மையும், புசிப்பித்து-வினைப்
பயன்களை உண்பித்து. மென் துவர்-மெல்லிய பவளத்தைப்போன்ற. கூடற்
பிராட்டி: “பொன்போலுங் கூடற் பிராட்டியைச் சேவிக்கப் போம்பொழுதில்”
தனிப்.

ச. இதன் 27-ஆம் அடிவரையில் தம் பசிப்பினியைப் போக்கிக்
கோள்ளும்பொருட்டு மனிதர் செய்யும்பலவகைச் செய்துகள்கூறப்படும்.

1. பிறவிப்பிணியை நீக்கிக்கொள்வதற்குக் கருவியாகிய மூர்த்தி, தலம்
தீர்த்தம், அடியார்கூட்டம் முதலிய இருத்தலின் “வாய்ந்த பேருலகில்” என்
றார். 4. புனல்வழி வெயரொடு-வழிகின்ற வேர்வை நீரோடு. கணல்வழி-
கொதிக்கின்ற பாலைநிலத்துவழியில். 1-4. “சேவித்துஞ் சென்றிரந்துந் தெண்
ணீர்க் கடல்கடந்தும், பாவித்தும் பாராண்டும் பாட்டிசைத்தும்-போலிப்பம்,
பாழி னுடம்பை வயிற்றின் கொடுமையால், நாழி யரிசிக்கே நாம்” (நல்வழி, 19.)

[பி-ம்.] ¹பொசிப்பித்.

- 5 வெயிற்றலை பிளப்ப வெள்ளிடை நின்றும்
அயிற்றலை யெயிற்றி னாவினைப் பிடித்தும்
கையா னடந்துங் கயிற்றுவழிச் சென்றும்
கம்பத் தேறியு மும்பநிற் பறந்தும்
நீரிடை மிதந்து நெருப்பிடை மூழ்கியும்
- 10 ஒவ்வா வேடஞ் செவ்வியிற் புனைந்தும்
அறநெறி யுரைத்து மறநெறி யொழுகியும்
பிறர்பொருள் வெஃகித் துறவு பூண்டு
மாயாப் பிறவியை யீவார்க் குதவியும்
சிற்றினத் தவர்த முற்றா வறிவால்
- 15 தம்பே ரிவைத் தாழ்ந்திடச் செய்தும்
காமமுந் துறவுந் காவெனத் தூங்கும்
தன்மை யோர்க்கு மென்மொழி மடவார்
கோலமு மின்பமுந் குறிப்பொடுங் கூறி

5. வெள்ளிடை-நிழலில்லாத இடம். 6. அயில் தலை எயிறு-கூரிய முனையையுடைய பல். 9. நீரிடை மிதத்தல்-ஐஸ்ஸத்தம்பம். நெருப்பிடை மூழ்கல்-அக்கினிஸ்தம்பம். 10. ஒவ்வாவேடம்-கூடாவொழுக்கத்திற்கு ஒவ்வாத துறவு வேடத்தை; "வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம்" (குறள். 273) என்றார் திருவள்ளுவரும். 13. மாயாப் பிறவியை ஈவார்க் குதவல் "நெஞ் சிற் றறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து, வாழ்வாரின் வன்கண ரில்" 'தானஞ்செய்வாரை வஞ்சித்தலாவது யாம் மறுமைக்கட் டேவராதற்பொருட்டு இவ்வருந்தவர்க்கு இன்ன தீதுமென்று அறியா தீந்தாரை அதுகொண்டு இழி பிறப்பினராக்குதல். அவர் இழிபிறப்பினராகுதல் 'அடங்கலர்க் கீந்த தானப் பயத்தினு லலறு முந்நீர்ச், தடங்கட னடுவுட் டவு பலவுள வவற்றாட் டோன்றி, யுடம்பொடு முகங்க ளொவ்வா ரூழ்கனி மாந்தி வாழ்வார், மடங்கலஞ் சீற்றத் துப்பின் மானவேன் மன்ன ரேறே' என்பதனு னறிக' (குறள். 276, பரி.) 14-5. சிற்றினம் சேர்ந்து அதன் பழக்கத்தால் தம் அறிவைக் குறைத்தும்; அவர்களுக்கு இச்சகம் பேசித் தம்அறிவைக் குறைத்துக்கொண்டுமென்பதும் பொருந்தும். 16-8 காவென-காமரத்தில் தூங்குவதுபோல; காமம்-காவ டித்தண்டு. காமமும் துறவும் சமமாகத் தன்மையாகிய காத்தண்டில் உள்ளன. அத்தகையோர்க்கு மடவார்கோலம் கூறுதலாற் காமம் மிகும். அப்பொழுது ஒருபால் கனமேற மற்றொருபால் கனமின்றிக் கெடுதல்போலத் துறவு கெடும்.

- இருள்வழி பழக்கிப் பொருள்பல கவர்ந்தும்
 20 உண்ணா தூட்டிய முறங்கா ஹக்கியும்
 வன்சொற் பொறுத்து மின்சொற் கிடைந்தும்
 புத்தமு தென்னச் சொற்சுவை திரட்டிக்
 கல்லாப் புல்லர் பொல்லாச் செவியாம்
 புற்றி னூற்றி வெற்றுடம் பாகியும்
 25 உளம்பதை பதைப்பத் தளர்முக மலர்ந்தும்
 தங்குறை பகர்ந்திட் டவர்குறை கேட்டும்
 இவ்வா றுமுலு மியல்பினோர் பலரே
 அவ்வா றுமுலா தணிநெடு மாடக்
 கூடலிற் பயின்று நீடுதிரை வையைத்
 30 தண்டுறை படிந்து வண்டிசை மிழற்றும்
 செம்பொற் றுமரைப் பைம்புன லாடி
 ஐந்துகைக் குன்றைச் சிந்தையோ டிறைஞ்சி
 மும்முலை சுமந்து துண்மருங் கொசியச்
 1செவ்வரி பரந்த கருங்கயல் புரண்டு
 35 பைங்குழை கடப்பத் திங்களுக் கொல்காப்
 பேரிருள் பிறங்க வாரியிற் பிறந்த
 தெள்ளமு துவந்து கள்ளவிழ் கடப்பங்
 காவிடை நின்ற தேவியைப் பரவி
 ஐயநின் பாதச் செய்யதா மரையிலென்
 40 கைம்மலர் தூவி மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப
 நாய்த்தலை கிடத்தி வாய்த்தலை வாழ்த்திக்
 கண்களி கூரப் புண்படு முள்ளத்

21. இடைந்தம்-ஓமாந்துநின்றும். 23. பொல்லாச்செவியென்றது
 "கேள்வியாற் றோட்கப்படாத செவி"யை (குறள். 418.) 25. உன்
 னொன்று புறம்பொன்றாக இருத்தல். 31. பொற்றாமரைப் பைம்புனல்-பொற்
 றுமரைத் தீர்த்தத்தில். 32. ஐந்துகைக் குன்றை-சித்திவிநாயகரை. 35-6.
 திங்களுக்கு ஒல்காப் பேரிருள்-உந்தல். 36-7. வாரியிற் பிறந்த அமுது-திரு
 மகளை; (மதுரைமும். க: 41.) 41. நாய்த்தலை-நாய்த்தலைபோன்ற என்றலையை.
 வாய்த்தலை-வாயால். 42. புண்படும்-முன்பு புண்பட்ட.

- தானந்த வெள்ள மலையெறிந் தோட
 இறவாப் பேறு மிறந்தவ ரடையும்
 45 பிறவாப் பேறும் பேயனே னடைந்து
 கோயில் சூழ்ந்து வாயில் கடவாரின்
 குடிவழித் தொண்ட ரடியினை விளக்கித்
 துவர்க்கலை தோய்த்துப் புலர்த்திக் கொடுத்துப்
 புகுந்துபைம் புனலை முகந்துவந் தளித்துச்
 50 செம்மலர் கொணர்ந்து கைம்மலர்க் குதவி
 ஆம்மலர் சொரிவார் சொன்முறை கேட்டுத்
 திருமுறை சுமந்து செய்முறை வழுவா
 தேவல்புரிந் தொழுதித் தேவருங் காணு
 மன்னிரும் புகழ்மது ரோச
 55 நினைவேண்ட வென்னையாண் டருளே.

(ச)

வேண்பா.

- ரு. ஆண்டாய் தமிழ்க்குட லண்ணலே நிற்பாதம்
 வேண்டா வெனையும் வெகுளாமல்—ஈண்டிரங்கிக்
 காவாக்கா லுண்ணைக் கவிஞரெடுத் தெவ்வாறு
 மாவாக்காற் சொல்வார் வளம்.

(ரு)

கலித்துறை.

- சு. வளத்தானை யும்பர் வளர்வானை வேண்டுவன் னஞ்சையுண்ட
 களத்தானை முத்தமிழ்க் கூடற் பிரானைக் கனிந்தவர்தம்
 உளத்தானை ¹யெண்ணி யுருகார் பிறவி யுலைத்தெறியச்
 சளத்தானை யுண்ட கனிபோற் கெடுவர் தவறுபட்டே.

(சு)

46-முதல் துறவிகளுக்குத் தோண்டிபுர்தலை வேண்டுகின்றார்.

48. துவர்க்கலை-காவியுடை. 52. திருமுறை-அடங்கன்முறை.

ரு. ஆண்டாய்:விளி. மா வாக்கால்-பெரிய வாக்கு வன்மையால்.

சு. வளத்தானை-செல்வத்தை யுடையவனை; உம்பர் என்பதனோடு கூட்டி
 வளம்பொருந்திய சேனைகளையுடைய தேவரொன்றினும் பொருந்தும். வளர்
 வானை-வளர்தலை; வான்:தொழிற்பெயர்விகுதி. களம்-கழுத்து. பிரானை-
 வன்னை. உலைத்து-வருத்தி. சளத்து-வஞ்சனையையுடைய; ஆனைக்கு அடை.
 ஆனையுண்ட கனி-ஆனையென்னும் கோயால் உண்ணப்பட்ட விளக்கனி; "நாம்
 புடை செடுங்கை வேழத் தற்றிய வெள்ளி லேபோல்" (சீவக, 232) என்பதும்
 அதன் ஒப்புமைப்பகுதிகளும் இங்கே அறியற்பாலன.

[சு-ம்.] ¹வேண்டி யுருகார்.

அகவல்.

எ,

தவறாச் செல்வத் துவரியிற் படிந்து
பொருட்புனல் வாரி யருட்புலத் துப்பெய்
தறப்பெரும் பயிரைச் சிறப்பொடும் வளர்த்து
வள்ளலைப் பழித்து வரையாது கொடுத்துச்

5 செந்தமிழ் மாலை யு மந்தண ராசியும்

புகழா பாணமு மிசுழா தணிந்து
குன்றிற் சுடரென நன்றியொடு பார்த்தும்
பொற்கலத் தன்ன மொக்கலொ டருந்திச்
சார்தம் பூசிப் பூந்தகி லுடுத்துப்

10 பலபணி யணிந்து கலவியிற் பயின்று
மக்கள்சொற் குருகி யொக்கக் குழறிப்
பொன்றிகழ் மேடையிற் நென்றலுக் குடைந்து
மணிநகை மடவா ரணிமுலை தழுவியும்
கைம்மா வுகைத்தும் பரிமா நடத்தியும்

15 காமநு மடந்தையர் சாமரை யிரட்டச்
சிவிகை யேறிக் கவிகையொடு வந்தும்
இன்னிலை யோர்க டந்நிலை வழாஅது
வீழ்நாள் படாஅ வாழ்நாள் பெறுதலும்
தவப்புணை பிடித்துப் பவக்கட னீந்தக்

எ. 1-முதல் 18-வரை சோக்கநாதரை வழிபடுவோர் பேறு
கூறப்படும்.

1. செல்வத் துவரி-செல்வமாகிய கடல்; “உவர்க்கட லன்ன செல்வரு
முனரே” (நன். வி. சூ. 269, மேற்.) 2. பொருட்புனல்-பொருளாகிய நீரை.
அருள்-தொடர்பில்லார்மாட்டுச் செலுத்துவது; ஒன்றின் துயர்கண்டாற் காரண
மின்றித் தோன்றும் இரக்கமெனலும் ஆம். அருட் புலம்-அருளைச் செலுத்
ததற்குரிய இடம். 7. குன்றிற் சுடரென-மலைமே லேற்றிய விளக்குப்போல;
(சீவக. 262); “குன்றின்மே விட்ட விளக்கு” (பழமொழி, 204.) பரத்த-
புகழாற் பரவி. 8. ஒச்சல்-சுற்றம். 9. பூந்துகில்-பூத்தொழிலைமந்த ஆடை.
10. பணி-ஆபரணம். 13. மணி-முத்து. 14. கைம்மா-யானையை. 15. இரட்ட-
மாறி யகைய. 16. சவிகை-குடை. 17. இன்னிலையோர்-இல்லறத்தார்க்கு.

19-முதல் சோக்கநாதரை வேண்டாதார் உறும் துன்பம் கூறப்படும்.

19. தவமாகிய புணை. பவக்கடல்-பிறவியாகிய கடலை.

[பி.ம்.] பவக்கட னீந்திக்,

- 20 காயத் தீவிற் றீவினைச் சாக்காற்
சனனப் பொருளைத் தளரா தீட்டியும்
நவரசங் கனிந்த நாற்கனிப் புலவர்
மதுர முறு முதுமொழிப் பாடலை
அன்பொடு கேட்டு நன்குமதித் தேத்தி
- 25 அரும்பொருள் கேட்கி னப்பொருட் கேங்கிச்
சொற்குறை தேடி முற்குறை நினைத்து
நகைமுக மொளித்துப் புகைமுகங் கொண்டு
தம்பா லவரை வெம்பிச் சீறி
வறிதே போக்கு நெறிபல கருதியும்
- 30 பற்றாப் பழங்கலை தைத்துடை யுடஇ
நொய்யடு நீரைக் கையா லருந்தி
நிறையா வயிற்றொடு தறையிற் கிடந்து
கண்படை நீங்கிக் காதலை யொழிந்து
மனைவியைத் துறந்து மக்களை யொரீஇ
- 35 ஏற்பன ¹புதியா ²நோற்பவ ராகியும்
தருந்தமக் கொன்றும் ³விருந்தினர்க் கொன்றும்
குறித்துண் பிரித்துக் கூடா தளித்தும்
தம்மனை யிகந்து பிறர்மனை விரும்பியும்
ஈதலுக் கொல்கி யேற்றலுக் கிசைந்தும்
- 40 ஊன்சுவை பெருக்கி யுயிர்பல குறைத்தும்
மேற்குலத் தெய்தி யிழிகுலத் துண்டும்
இழிகுலத் தெய்தி மேலோர்க் கூட்டியும்
உடற்பயன் கொள்ளா தடற்பெருங் காலந்
கிடுவிருந் தாய்ச்சில ⁴சிவ்வா றழிதலும்

20. காயத் தீவில்-உடம்புகளாகிய தீவுகளில். 25. பொருள்-திரவியத்தை. பொருட்கு ஏங்கி-பொருளை இரவலர்க்குக் கொடுத்தலில் ஏங்கி. 26. முற்குறை-முன்னமே களித்ததாகிய குற்றம். 28. தம்பாலவரை-தம்மைச்சார்த்தோரை. 30. பற்றா-உடேச்சப் பற்றாத. கலை-ஆடை.

36-7 இவ்வடிகளிற் பந்திவஞ்சனைக் குற்றம் கூறப்படுகின்றது.

[பே-ம்.] ¹பொதியா, ²நோற்போ ராகியும், ³விரும்பினர்க் கொன்றும், ⁴இவ்வா றிழிதலும்.

- 45 நீரிடை முளைத்த நெருப்பின் கொழுந்தென
வெண்டிரைக் கங்கையிற் செஞ்சடை பிறக்கக்
கூன்பிறைப் பிள்ளையுந் தேன்பொதி கொன்றையும்
பன்றிக் கோடும் பஹலைப் பார்தளும்
புதுநிணத் தலையு முதுகோட் டாமையும்
- 50 ஊன்கழி பென்பும் பூந்துண ராத்தியும்
பசுந்தளி ரறுகும் பானிற வெருக்கும்
இடையிடை தொடுத்த தொடைகிடர் தசைய
ஊழித் தீயெழுந் தாழியைக் குடித்தென
எல்லா வுயிரையு மொல்லையி னருந்தியும்
- 55 ¹நாவுறப் பசித்த முவிலைச் சூலமும்
கண்டகார்க் கடலு மண்டத் தொகுதியும்
உடைபடக் குமுறுந் தமருகப் பறையும்
ஒற்றை யாழியி னேழ்பரி பூண்ட
மாயிருந் தேரி னாயிரங் கதிருடைப்
- 60 பன்னிரு கோடிப் பகலையுஞ் சீறி
மாருதங் குடித்து வடவையை விழுங்கிக்
காயெரி பார்த தீவாய் மழுவும்
மாமுனித் தலைவ ரோமன் கனலிற்
கூடப் பிறந்த வாடற் புலியும்
- 65 யானையுங் கீழ்பட மேனிமிர்ந் துயர்ந்து
சென்னியிற் றரித்த திங்களி லிருந்து
கையிற் குகித்தமை காண்வா லுன்றிய
இருகா லுடைய வெருமான் கன்றும்

45-6. சடைக்கு நெருப்பின் கொழுந்து உவமை. 48. பஹலை-பல்தலை. 49. முதுகோட்டாமை-ஆமையின் முதுகு ஒடு. 57. குமுறும்-முழங்கும். தமருகப் பறை-உடுக்கை யென்னும் வார்த்தியம். 60. பகல்-குரியன். 61. மாருதம்-காற்று. வடவை-வடவாமுகாக்கினி. 63. முனித்தலைவர்-தாருகாவனத்து முனிவர்கள். 64. ஆடல்-வெற்றி. 64-5. புலி பென்றதும் யானை பென்றதும் அவற்றின் தோலை. புலித்தோல் அணையிலும் யானைத்தோல் மேலும் அணிப்பப் பெற்றவை. 68. மான்கன்று திருக்காத்தி லுள்ளது.

- செம்மையிற் புனைந்து மம்மர்நோ யகல
 70 நரபதி கூனும் சுரபதி சாபமும்
 வெண்கரித் துயருங் கருங்களிற் றுற்றலும்
 வலியான் பகையு மெளியேன் பிறவியும்
 தொலைந்திட நோக்கி நலந்திகழ் கூடவின்
 அளிமுரல் கடம்பிற் கிளியொடு வளர்ந்த
 75 எம்பெரு மானை யும்பர்நா யகனை
 வேண்டுநர் பேறும் வேண்டா வறிவிவர்
 மாற்றரு பிழிவு மாதவிற்
 போற்றா திராஅ ராற்றலுடை யோரே.

(எ)

வேண்பா.

- அ. ஆறுடைக்கு மர்நா ளறியா வழுதியர்கோன்
 மாறுபட மண்சுமந்து வந்தியிடும்—பேறுடைய
 பிட்டுக்காட் டானும் பெருமையா னென்குறையும்
 பிட்டுக்காட் டானும் பிறர்க்கு.

(அ)

கலித்துறை.

- கூ. பிறந்தீ ரறிவுடை மக்கட் பிறப்பிலப் பேறடைந்தும்
 துறந்தீர் மதுரைப் பிரான்றானே நீர்துறக் கங்கருதித்

69. மம்மர்-மயக்கம். 70. நரபதி-கூண்பாண்டியன். சுரபதி-இந்திரன்;
 சாபம்-விருத்திர ஹத்தி. 71. வெண்கரித்துயர்-வெள்ளையானையின் சாபம்.
 கருங்களிறு-சுமணர்விட்ட யானையினது. 72. வலியான்-கரிக்குருவியின். 71-2.
 பொருள் முரண். 74. கிளி-அங்கயற்கணம்மை. 77. மாற்றரு-மாற்றுதற்கு
 அரிய. 78. ஆற்றல்-ஐம்புலனை அடக்கும் வன்மை.

வாழ்நாள் பெறுதல் (18) வேண்டுநர் பேறெனவும் (76), அழிதல் (44)
 வேண்டா அறிவிவர் (76) இழிவெனவும் (77) கொள்க.

அ. ஆறு-வையை யாறு. வழுதியர் கோன்-அரிமர்த்தன பாண்டியர்.
 மாறு-பிரம்பு. பிட்டுக்கு ஆள் தான் ஆம்; ஆள்-வவலான்; அடியார்க்கு ஆளாதலே
 ஒருபெருமை ஆதலின் பெருமையானென்றார். பெருமையானென்று இங்கே
 அமைத்தது மிகப் பாராட்டற்குரியது. பிட்டு-கூறுபடுத்தி; பின்:பகுதி.

கூ. பேறு-இலாபம். தானேத் துறந்தீர்-திருவடிகளை நினைவா தொழிந்தீர்;
 துறக்கம் சூடுதித் துறந்தீர்.

திறந்தீர் தவங்களைச் சிந்தித் துடலையுஞ் சீவனையும்
உறந்தீர்கெட் டர்பொற் கொழுவால் வரகுக் குழுதுழுதே. (க)

அகவல்.

- க0. உழுகருஞ் சேற்றுக் கழனியிற் பொலிந்த
சிறுமணி நெட்டிலைச் செந்நெற் பவளமும்
அரிதலைப் பெய்துதிர் விரிதலைத் தாழையுட்
பச்சிளந் தோட்டுப் பாளைவெண் டாளமும்
- 5 கருங்கழு கிறைக்கும் பசுங்காய்ப் பச்சையும்
செங்காய்த் திரளின் செம்மணிக் குப்பையும்
இசைந்தடை கிடக்கு மெகினைவெண் மிகிலும்
விசும்பெனப் பார்த வெண்டிரை வாவிச்
செந்தேன் குதிக்கும் வெள்ளிதழ்க் கமலம்
- 10 பொன்னிறக் கொன்றை சென்னியிற் சொரிந்து
பொற்றகம் நிறைத்த வெள்ளிச் செப்பென
மருங்குறு நாவற் கருங்கனி சுமந்து
சாந்துவழித் திட்ட தந்தச் செப்பென
விரிநில வெறிக்குஞ் சுரிசுக்கு கிடந்து
- 15 வெண்ணையும் படிகக் கண்ணமும் பொருவச்
செந்தா மரையிசைத் தேமா நறுங்கனி

திறம் தீர்-நன்மைப் பகுதியின் நீங்கிய, உறந்தீர்-துன்புறுத்தினீர்.
உழுதுழுது கெட்டர், பொற்கொழுவால் வரகுக்குழுத லென்பது ஒரு
பழமொழி.

க0. 1-முதல் 20-வரை மருதநீல வருணை.

2. நெல்லாகிய பவளம். 3. அரி தலைப்பெய்து-வண்டுகன் சேர்ந்து.
தாழை-தென்னை. 4. தேட்டு-தென்னையின் ஓலை. பாளையாகிய முத்து. 3-4.
உதிர்தாளமென இயைக்க. 5. கழுகு-பாக்குமரம். பாக்கின் காயாகிய மரகத
மணி. 7. எகினை வெண் துகில்-அன்னமாகிய வெள்ளிய ஆடை. 9-11. கொன்றை
மலரின் இதழுக்குப் பொற்றகமும், வெண்டாமரைமலர்க்கு வெள்ளிச் செப்பும்
உவமை. 13. சாந்து-கருஞ்சாந்து. இட்ட-வைத்த. 14. சுரி-சுழிந்த. 14-5.
சுங்குக்கு வெண்ணெய் உவமை; “கண்ணன் கரமும் வெண்ணெயும் போல
.....தாமரை, உள்வளை யுறங்கும் வள்வாய்க் கூடல்” கல், 24:30-33.

வெள்ளிதழ்க் கமலம் (9) வெள்ளிச் செப்பெனத் (11) தந்தச் செப்பெனப்
(13) படிகக் கண்ணமும் பொருவ (15) வெண்க.

- என்னம் மனைகரப் பொன்னம் மனையென்
மன்னிய பாசடைப் புன்னையி னரும்பு
விரவுவெள் ளடிகின் மரகதத் தட்டென
- 20 ஒருதனிக் கவிகை மருத வேந்தனுக்
கிதமுற மதுரையாள் புதுவிருந் தளிப்பப்
பாரைச் சந்துங் கராசலக் கோடும்
காளகிற் குறடுங் கோளரா மணியும்
ஒள்ளொளித் தரளமுங் கள்ளவிழ் மலரும்
- 25 விசைநடைத் தும்பியு மசைநடைப் பிடியும்
தெண்டிரைக் கவரியுங் கொண்டிரைத் தெழுந்து
பெப்புனர் துகிலுஞ் சைவலக் கூந்தலும்
பொருகயல் விழியுந் தரள முரலும்
உந்திச் சுழியுங் கொங்கைக் குமிழியும்
- 30 மெய்யிற் றரித்த வையைமா நதிப்பெண்
கொடியிடை துவளப் படிமிசை நடந்து
கார்க்கட விறைக்குக் கையுறை வழங்க
முசுக்கலைக் கொதுங்கி முகிற்குல மெழுந்து
கறையடிச் சிறுகட் கடாக்களிற் றினத்தொடு
- 35 வேற்கரத் தரசர் போர்க்களத் தெய்திக்

17. அம்மனை-தாய்; என்றது அம்பிகையை. 16-7. மாங்கனிக்குப் பொன் அம்மனை உவமை. 18-9. புன்னையரும்புக்கு அடிகில் உவமை; அடிகில்-சோறு. 1-19. இவற்றிற் கூறப்பட்ட பொருள்கள் கையுறை. 20. மருதவேந்தன்-இந்திரன்.

22-முதல் 30-வரையிலு வையையாற்றின் வருணனை.

22. சந்து-சந்தனமாம். கராசலக்கோடு-யானைக் கொம்பு. 23. காள்-கருமை; காளமென்பதன் சிதைவு. குறடு-கட்டை. கோள்-கொலை. 24. ஒள்ளொளி-மிக்க ஒளி. 25. தும்பி-ஆண்யானை. 26. அலையாகிய கவரியும். 27. புனலாகிய துகில். சைவலம்-கொடிப்பாசி. 28. கயலாகிய விழி. முத்தாகிய பல். 29. சுழியாகிய உந்தி. குமிழியாகிய கொங்கை. 31. கொடியிடை-கொடியாகிய இடை; கொடிகள் நடுவிலே யெனவும் ஆம். 32. கார்க்கடலிறைக்கு-வருணதேவனுக்கு. 33. முசுக்கலை-ஆண் குரங்கு.

- 1 கடிப்பிசு முரசொடு மிடிக்குான் முழக்க
மகாவெண் டுகிற்கொடி வான்முகட் டகட்டுக்
கங்கை யாற்றிற் கயலெனப் புரள
அந்நதிப் புறத்தில் விண்ணவர் கடக்கும்
- 40 நாவாய்க் குலத்தைப் பாரெனத் தாக்கிக்
குருடச்சுடர்ப் பருமணி குயிற்றுபொன் மேடைச்
சிகரக் குன்றொடு செய்துந் திகழப்
பொருவருஞ் சீரிற் றிருவொடு வளர்ந்த
பொன்மதிற் கூடலிற் புகழொடு வளர்ந்தோய்
- 45 நிறைபெறக் கொடுத்துக் குறைபெறச் செல்வ
மன்னுயி ரருந்த வற்றா வருட்கடல்
அறப்பயிர் காக்குந் திறப்போ ரேறு
மும்முலைக் கொடிபட ரைம்முகக் குன்றம்
அறுசுவை யழிக்கு நான்மறைக் கிழங்கு
- 50 மறிகட லழைத்த மாறப் பொன்மழை
காய்விடங் குடித்துக் கனிந்ததெள் ளமுதம்
இனிப்பன வினியார்க் கினிக்குந் தீங்கனி
முக்கட் கடவுள் சொக்கரா யகநின்
பொன்னடிக் கமலப் புதுநற வருந்தி
- 55 நீங்கருங் களிப்பொடு தாங்கரு மின்பம்
எம்மையாள் கயல்விழி யம்மைதூண் மருங்குலும்
அடர்தன பாரமும் புரையக்
கடையனே நெய்தக் கருணைவைத் தருளே. (30)

36. கடிப்பிசும்-குறந்தடியால் அடிக்கப்பட்ட; இருத்தல்-அடித்தல்;
“முரசுகடிப் பிசுப்பவும்” (புறநா. 158.) 37. மகா வெண்டுதிற் கொடி-
மீனக்கொடி; அது பாண்டியர்க்குரியதாதலின் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.
37-8. கொடி புரள, 40. பார்-வல்லிலம்; அது கப்பலை உடைப்பதுண்டு.
40-42. தாக்கித் திகழ. செய்துந்-கட்டிமலை. 50. கடல்-எழுகடல், பொன்
மழை-பொன்னைச் சொரியும் மேகம். 55-8. நூலாசிரியர்க்கு மருங்குலும், தாங்
தருங் களிப்-9ற்கும் இன்பத்திற்கும் அம்மருங்குலால் தாங்கற்கரிய தனபாரமும்
உவமை.

வேண்பா.

கக. கருணையந்தே னூறுங் கடம்பவனத் தெந்தை
அருணையந்தே னல்லேனு மாணேன்—மாணத்
திருக்கூ டலைமதியேன் செம்பொனையில் சூழ்ந்த
திருக்கூ டலைமதியேன் சென்று.

(கக)

கலித்துறை.

கஉ. சென்றேன மின்னமுந் தேடும் பிரான்றிருத் தாள்குமந்து
நின்றேன் கவலை வெயிலாற் கடப்ப நிழலடைந்தேன்
என்றே னெடுத்த சடம்விழும் போதைக் கிடர்செயுங்குற்
ரென்றேன் பலவெனி லேனெனக் கேன்பிறப் போடிறப்பே.(கஉ)

அகவல்.

கங. இறவாத் தன்மைத் துறவோர் வேண்டப்
பிறவாது வந்து பிறந்தவர்க் களித்துப்
பல்லுயிர் காக்கு மெல்லையில் போருள்
பொதுவிய லகற்றிச் சிறப்பியல் விரும்பி

5 அமுதநா டிருக்க வாலவா யுகந்து
மட்டவிழ் கொன்றையை விட்டுவேம் பணிந்து
விடைக்கொடி கிடக்கக் கபற்கொடி யெடுத்துத்
திருமுக மைந்து மொருமுக மாகி

கக. வனம் என்றதற் கேற்பத் தேனுறு மென்றார். திருக்கு ஊடு
அலை மதியேன்—மயக்கத்தில் அலைகின்ற புத்தியை யுடைய யான். திரு கூடலை
சென்று மதியேன்; கூடல்—மதுரை. மதியேனாதலால் அல்லேனுமானேன்
என்க. நயந்தும் முயன்றேனில்லை யென்றபடி.

கஉ. ஏனம்—ஆகிவராகம். தேடும் தான். ஒன்று ஏன்—ஒன்றாக இருந்தா
லென்ன. பலவெனில் ஏன்—பல வடிவாக வந்தாலு மென்னதுன்பம் உளது. ஏன்—
இல்லை என்றபடி.

கங. 1. துறவோர்—ஞானிகள்; சீவன்முகத்தர்கள், பிறவாது வந்து—சுந்தர
பாண்டியராக வந்து. பிறந்தவர்—மனிதர்கள். 4. சிறப்பிய லென்றது பாண்டி
நாட்டைமட்டும் பாதுகாத்தற்குவந்ததுபற்றி. 5. அமுத நாடிருக்க ஆலவா
யுகந்து என்பது முரண்,

2. புறநகர்வாழ்த்துச் சருக்கம்.

- 154 முதிராத முகிண்முலையா ரனூராகப் புணரியிற்போய்
முழுகா தொண்பொற்
கதிராழி வலத்தமைத்த கருணைசன் பேரின்பக்
கடற்கே மூழ்குஞ்
சதிராளன் பரசமய கேசரியாஞ் சமயபரி
பால னெங்கோ
னெதிராச னுறைந்ததிரு நகர்முதலாம் புறநகர்வாழ்
விசைப்ப துற்றேன்.

(க)

வேறு.

- 155 இந்திரன் புரந்த துறக்கமு நாகென்
றிகழ்ந்தையா கீந்திரன் புரப்பச்
சந்தநர் தெவிட்டரச் சுவையொடந் தாமர்
தருந்தமிழ்ச் சருதிபா மமிர்துஞ்
சந்தரத் திருமா லடியார் தேவர்
தொகுதியும் வாழ்தலாற் பார்மேல்
வந்துவீர் றிருக்கு மொருசுவர்க் கமென
வானவர் வழுத்துமாண் புடைத்தே.

(உ)

வேறு.

- 156 ஐயாண் டினின்மை யேடுபிடித்
தறக்கற் பனகற் றருந்துதிபோண்
மெய்யா கியகற் புடையானே
வேட்டே வேட்டும் வேட்பித்து
மொய்யா ரணியத் திடைத்துறவு
முற்றத் துறவும் விழைபவர்க்குப்
பொய்யா தருள்வ துணர்ந்துவனம்
புகுந்தார் களும்வர் தடங்குவரே.

(ங)

வேறு.

- 157 சொவ்வையந்திங் கனிமறந்து மருந்தாது கிளிமதனைக்
கூக வென்றே
கவ்வையொடு பிழற்றாது கருங்குயிலுங் கேசவா
கதியென் றல்லாற்

செவ்வழிகண் டியமழலைக் களியளியும் பனைமுருங்கைத்
தேம்பூ வுண்ணு
திவ்வழியே யெவ்வுயிருந் தவத்தினெறி வழக்காத
வியற்கைத் தாமே.

(ச)

158 பைங்கோதை முகிற்முழலார் மழவாகத் தனமெழுந்து
படர்கொம் பாய
வெங்கோபச் சிலைக்காமல் கொடுங்கோன்மை செலுத்தாது
விலக்கி வீங்கும்

பொங்கோதைக் கடல்கடைந்த குரிசின்மறைப் பொருளுரையார்
புணர்த்த மும்மைச்

செங்கோன்மை யருட்பரம பாகவதர் நடத்தவளர்
செம்மைத் தாமே.

(ரு)

வேறு.

159 தொடித்துணைத் தடக்கைத் திருமகள் கொழுநன்
றுதியினைக் கேட்கவே செவிகள்

வடித்துரைத் தீடநா நீலமா ணிக்க

வடிவினைக் காணவே விழிக

ளடிக்கடி வணங்கக் காமளித் ததொடு

மவனையே வலம்புரிந் தவன்முன்

னடித்திடும் படிநன் பதமளித் ததையு

நயந்துநன் பதமென நவில்வார்.

(அ)

160 யூக்கையே நிலையா தென்பதுற் றனரா

யெய்திய நாள்கள்வின் கழியா

தாக்கமே தழைதத் தவங்கண்முன் றுணர்த்து

மரும்பத நூல்விரித் துரைப்பார்

நோக்கமே தெளிதற் றிலக்கண மெனலாய்

நூல்வல்லார் நுவன்றவைந் தினையும்

போக்கியே யவற்றி னிடைமுந் தாதப்

புனிதநூற் புணரியுட் குளிப்பார்.

(எ)

- 161 நித்தமீ தநித்த மிதுவெனத் தெளிந்த
 ஞானம்வந் துறுதலா ¹விறைமேல்
 வைத்தசின் தையராய்த் துறவறத் தொழுகு
 மாட்சியார் நிலையிலா தவற்றை
 மெய்த்தவா வுளத்தாற் பிறந்திறந் துழல்வான்
 வேண்டுமேழையருயிர்க் கிவங்கு
 முத்தம ருலகத் துருவெலாந் திருமா
 ளுருவமாய்க் கண்டுகண் டெவப்பார். (அ)
- 162 ஏதுவொன் றிலதாய்ப் பிறரிகழ்ந் திடினு
 மிகழ்ந்திடா தவர்வெளிற் றிணையப்
 போதுகண் டயர்ப்பார் புறத்துள பொருள்போற்
 போகமுந் துறந்துள மனத்தார்
 பேதுசெய் தனவாய்ப் புணர்த்தபுண் கலைகள்
 பிதற்றியே பித்தராய்ப் பிணங்கி
 வாதுசெய் பாவா தியர்மத மழுங்க
 மறைமொழி கொளுத்தும்வாய் மையினார். (ஆ)
- 163 வேதமாம் புருடன் றத்துவ மனைத்தும்
 விழுமிய திறத்துணர்த் துதற்கோர்
 போதமுந் றிடவே யரியெனத் தழையும்
 பொருளுரை யதனையே தனதா
 மாதியந் தமுற வுரைத்தவுண் மையினா
 லரியெனு மவனையே யல்லால்
 யாதுமெய்ப் பொருள்வே றீறிலா விரிப்ப
 மெய்துதற் கெனவுணர்ந் துரைப்பார். (இ)
- 164 திருவிலாஞ் சனைசேர் துணைப்புயத் திடுஞெந்
 திருமண லரிசனத் துகளாற்
 சுருதிகாட் டியபா லூர்த்த புண் டாமாந்
 தோற்றமே தகுதுதற் பொறியார்

பொருளில்பூ கராய்ப் பொறியிலா தவரே
 பொறியிலா தவரெனப் புனித
 மிருதிகு றியதா மார்க்கமும் புராணம்
 விதித்தமார்க் கமும்விரித் துரைப்பார்.

(கக)

165 மருந்தினைக் கடைநாட் சேணிடைச் சுரரை
 மறக்கடு விடந்தொடர்ந் தெழுவே
 யருந்திய பொழுதக் கடுவான் கண்டத்
¹தடுந்தொழில் புரிந்திடா தடங்கி
 யிருந்தது மறையாஞ் சிறைபடைத் தவனோ
 டெம்பிரா னகத்திருந் தருந்தப்
 பொருந்திய தெனவா தியப்பிணக் கறமெய்ப்
 புராணம தெடுத்துறத் தெளிப்பார்.

(கஉ)

166 கொற்றவன் புரத்தொ டிகல்புரிந் திடுநாட்
 குவலய மிடிந்துதாழ்ந் திடவே
 கற்றவர் புகழ்ந்த வரியினு வேசக்
 கபிலைமா முனிவான் றனதா
 யுற்றதோர் மருப்பாற் றரித்ததை யரியென்
 றுணர்த்துவீ ரண்டகோ டிகளை
 மற்றவன் கமட வடிவமாய்ப் பரிப்ப
 வரம்பிலா வுலகமோ டனைத்தும்.

(கங்)

167 பரித்ததுண் மையதா லரணையே யொழிந்த
 பல்லுயிர்ப் படிவமோ பரித்தான்
 றரிப்பதோர் காவற் றொழில்புரி வதுளுஞ்
 சாய்ந்துளார் தம்மையே தாங்க
 லுரித்தவன் றனக்கென் றுணர்கிலீர் தெருட்டு
 முண்மையைச் சுருதியின் வழியாய்
 விரித்திடும் புராணத் துணர்ந்திடு மெனவே
 மேதகத் தெருட்டும்வாய் மையினர்.

(கச)

168 திசைமுகத் தவனுந் தானுமோர் காம
தேனுவுந் கன்றுமா மெனமெய்
யிசைதரும் படிக்கத் திரிபுரத் துள்புக்
கிறுதியை யளித்திடா வமிர்த
வசையிலாக் கூவல் வறந்திட முழுது
மார்தின ராகிமற் றவர்மே
னசையிலா தவரா யானிடத் துசித
நசையினைப் புரிந்ததுந் தெருளீர், (கரு)
மூன்றுந் தொடர்.

169 அடுக்கிய தொழில்கண் மூன்றுமே தனதென்
றுக்குதற் கமர்ப்பாற் செறிந்த
விடுக்கனைக் களைக ணுந்தெச ரதன்சே
யெனவுதித் திருபது காளைத்
திடுக்கிடும் படிகொன் றிடும்பழி தொடரத்
திரிசடைப் பகவனை யுவர்ரீர்
மடுக்கரை யினில்வைத் தருச்சனை புரிந்தான்
மனுகுல ராமனைன் றுரைத்தீர், (கசு)

170 இக்கதை வருமூன் புரைத்தவான் மீகத்
திவ்வுரை கேட்டில மெரிக்கு
முக்கண னுன்கு முகத்தினுன் சிரத்தை
முடித்தநான் முடித்தலை யகலா
தக்கரத் திரத்த லதனைநா ரணமா
முனிவன லகற்றலு மதன்பின்
புக்கிடத் தினிலப் பழிதொடர்ந் திடவே
பொங்குரீர்ப் பகிரதி வடபால், (கசு)

171 வேதவான் சிரத்து மாதவன் பநிந்த
மேதகு காசிசென் றனுகப்
பாதக மணுகா தகன்றதா லானிப்
பழம்பதி யகற்றிய தெனவச்

சீதரற் பணிந்து நினதூன் பதியாற்
 தீர்ந்ததென் பாதக மெனலு
 மாதர வுடனின் கயிலைமால் வரைமீ
 தடைந்தினி துறைதியென் றருள. (கஅ)

172 எழுதரு மளவி லகன்றபா தகம்பின்
 பிடித்தலு மீண்டுமா தவனைத்
 தொழுதன எனன்ற பாதக மகலத்
 தொடர்ந்ததா லகல்வதன் றுவந்திப்
 பொழுதிவ ணளித்தி யெனப்புரத் தருள்மெய்ப்
 பொருள்பிர யாகையி லதன்பின்
 கெழுதகை யுடன்சென் றுறைதலுஞ் சிவன்றன்
 கிளையொடுங் காசியி லுறைநாள். (கக)

173 பார்புகழ் முனிவ ரிட்டகா மியத்திற்
 பற்றில ராகிமுத் தியையே
 சேர்தாத் துதிப்ப துணர்ந்துநான் முகனைச்
 சிந்தைசெய் திடவவ னளித்த
 தாரகப் பிரமந் தன்னையந் தியத்திற்
 சாற்றியா வருக்கும்வீ டளிக்கை
 நாரதீ யமெனும் புராணமா தியதா
 நவிலுமென் பதனையே யிசைத்தும். (கஉ)

174 கண்டமா னதுசேர் காதினா னெற்றிக்
 கண்ணனை முத்திகேட் டருள
 வண்டர்நா யகன்மேற் பதவியென் பொருட்டா
 லளிப்பதற் கரிதென வவனும்
 பண்டைநான் மறைதேர் வேள்விவே தியனைப்
 பாதகா ணிக்கைவைத் திறைஞ்சக்
 கொண்டவன் பழியுங் கெடுத்துமுத் தியையுங்
 கொடுத்ததுங் குறிக்கொளி ரதன்மேல். (கக)

175 ஆகமம் புணர்த்து நின்னை யிறையென்
 நறைகநிற் பரவுது மெனவே
 மோகமா யுரைத்த துளதெனப் புராண
 மொழிந்ததா லாசிய னடாத்தும்
 பாகமே பயில்வான் முனிவரைப் பணியும்
 பான்மைபோற் பணிவதொன் றெனலா
 மேகநா ரணன்றன் மாயையா ரறிவா
 ரெனவிருட் டறத்தெளித் துரைப்பார். (உஉ.)
 ஏழுந் தொடர்.

176 நாவிரண் டிரட்டி யாயிர மெனவாழ்
 நங்கைமார் வயின்வயி னொருபான்
 பாலரைப் புரந்தா னொருபுதல் வனையோர்
 பாவைபாற் புரப்பதே யரிதாய்
 வேலனைத் து திக்கை முகத்தனைப் பயந்த
 வேணியான் றனைப்பா வுதலான்
 மாலொரு மகப்பெற் றனனெனப் புராணம்
 வடித்தெடுத்த துரைப்பதுண் மையதால். (உரு.)

177 சார்திபன் கலைக ளளித்ததெக் கணைக்குச்
 சகாவெண் டிரைக்கருங் கடலுண்
 மாய்ந்தமைந் தரையும் புரந்தவற் கதன்முன்
 வைதிகன் மைந்தரை மறைத்தே
 டெய்யுந்தவான் பதம்புக் கவ்வவ பருவத்
 தீர்தவற் கிருந்தையை மகவென்
 றாய்ந்தளித் தவற்கு மருமையோ விடுதென்
 றையம தறவகுத் துரைத்தும், (உச.)

178 உகத்தினை யொருங்குண் டோங்குபே ருதகத்
 து தித்ததோ ராலினர் தளிரி
 எனகத்தடங் கியபைங் குழனிபாய்ச் செகத்தை
 பமைத்தரு ளாயனையின் றவனான்

மகற்புரந் தவற்கே யரியதாய் வரத்தான்

மகப்புரந் தன்னெனு மயக்குஞ்

சேகத்தினை மயக்க வரம்பெறு வதெனத்

தெள்ளிதி னிருட்டறத் தெளிப்பார்.

(உரு)

179 பழிபுணர் படிமப் பவுண்டான் பரசு

பாணியை வழிபடு வதற்குக்

கழிகளின் கமல மாயிரம் புனையுங்

காலையோர் கமலமற் றதனால்

விழியினை யிடந்து புனைதலும் ஸ்டையோன்

வெளியுறீஇ வேண்டிய தெவனென்

றொழிவற ஸீனவ வாசுதே வனென

வுரைத்திடு நாமமோ டுவணன்.

(உசு)

180 அடுசுடர்ப் பருதி யாடகாம் பரத்தோ

டவன்னிரும் பியவனைத் தினையுங்

கோடுவிறற் கணநா ததிற்படைத் தருளக்

கொண்டவன் றுவரைமா நகரை

முடுகியே யமர்செய் வேலையின் முகுந்தன்

மொழியுமுன் குறித்ததே முடித்துக்

கடுவிரல் பெருக்கு மெண்ணிலா தவர்போற்

கதிர்விரி திகிரியோன் றினையே.

(உஎ)

181 பணங்குலா வாவப் பணியணி கலுழன்

படர்வரைப் புயத்தின்மீ தேறி

யணங்கினே டெதிர்ந்த பவுண்டான் றலையை

யறுத்திடு சேனப்பணித் தெறிய

ஸீணங்குவார்க் கருள்செய் கண்ணனெம் பெருமா

னினையடி களையிரு பொழுதும்

வணங்கிடாத் தலையைப் பிடுக்கியே காசி

வளப்பதி வாயிவிற் கொடுபோய்.

(உஅ)

182 இட்டமெய்க் கதையைத் தேவசி பயந்த

வெம்பிரான் வாசுதே வனெனக்

கட்டுமிக் கதையெக் கதையோலும் விசயன்

கதம்பரித் தேரின்மேல் வணங்கி

மட்டவிழ் ஓளவத் தவன்பதத் தணிந்த

மலரான் சென்னிமேற் கண்டச்

சிட்டனுற் றுணர்ந்த தன்மையு மனத்துட்

செலுத்தியே யிருட்டறத் தெளிப்பார்,

(௨௯)

வேறு.

183 நாளென் பதையு மூழ்வினையு

நடுக்குற் றுணர்ந்தா ருயிரினையிர்

வாளென் பதடன் முறைபிறழா

வகைத்தென் றதனா லடிப்படவே

கோளென் பதறா தரிமவென்

றரைத்தார் புலவுட் குரம்பையுட்புத்

தேளென் பதிற்போய் மீனெறியுஞ்

செறுத்தார் நயனை யொறுத்தாரே.

(௩௦)

184 யாமென் றுளதோ வெமதெனவே

றியற்றப் படுவ தெவனுளதந்

தாமம் புரந்தா யெமைப்புரந்த

தலைத்தண் ணளிகட் குபகரா

யாமென் றுணரி லதசாண

கதியென் றசியா தியபெரிய

நாமம் பகர்வா ரவர்தமைப்போ

னயந்தா ருறுதி பயந்தாரே.

(௩௧)

வேறு.

185 முந்தவுலோ காயதனென் றொருபேர் தந்தோன்

முத்தியருந் தலும்புணர்வு மென்றே மாயைத்

தொந்தவினைக் கடற்புகுந்து மீனெறி யாரீர்ச்

சுழியினிலாழ்ந் துறுமதலை முதலை வாய்ப்பட்

டிந்தவுடல் சுழிந்தின் னும் பிறகி யென்றே

யெய்துபெரும் புறக்கடலு ளழுந்து மந்தோ

சுந்ததமும் பாம்பதத் தேற்றப் பூதூர்த்

தனிமதலை யிருப்பவென்னுந் தன்மை யாரே.

(௩௨)

1 'மீனெறி' என்று பிரதிகளிற் காணப்படுகிறது.

- 186 வெண்ணுரைத்தெண் னைவருந்திப் புலவுப் பேழ்வாய்
 வெறிச்சவடு பிடித்தளிவீழ்ந் துலம்ப ஞானக்
 கண்ணுரைபோய் மானமழிந் தயர்வு தோய்ந்துங்
 கடவுளைக்காண் பதற்கிருந்த வரம்ப் பேயைப்
 புண்ணுரைவெந் திறலாழிப் பொருளை யேகட்
 புலங்கொளத்தீ தறுஞான போத மூட்டும்
 பண்ணுரைதோய் தமிழ்மறையின் றுறைக்கே மூழ்காப்
 படிற்றொழுக்கங் கண்டிரங்கும் பான்மை யாரே. (க. ௩)
- 187 சொல்லாத விரதநிலை யுடையேய் யாவுங்
 கொண் றதறிந் நின் றதிரி குணத்தே மென்றே
 பொல்லாத விரதநிலை படைத்து மைந்து
 புலனவித்தே மெனும்புத்தப் புதுப்பேய் தன்னை
 வில்லாதா னெனில்பாதுங் கோறல் யாரே
 விலைப்படுதின் பொருட்டினிலென் றன்றோ கொன்றார்
 கல்லாதாய் நீகொலையும் புலனுங் காத்த
 சுருத்தெவனென் றேதெருட்டுங் காட்சி யாரே. (க. ௪)
- 188* முழுக்கலையற் றரைக்கலையு மிழந்தாய் தோகை
 முருந்துறுபீ வியின்முழுது முன்றில் சீக்கு
 மொழுக்குறநின் றனையுடையு மஃதே யானு
 யுன்விரத மெதுபெயரே துரைத்தி யென்னு
 வழுக்கறவே யியங்குயிர்கொல் லாமை யாசீ
 வகனாக விறைவன்யா ிராகு கனில்யா
 ரிழுக்கியல்பின் றுந்தனியூர் யாது செம்பொ
 னையிலெனவல் வெயிலெவனென் றிசைத்து மீட்டும். (௧)
- 189* எப்படிவந் தோன்றியதப் படிவத் தெல்லா
 மின்னுயிருண் மையையுணரா யியங்கற் பால
 வப்படிவத் தயிருளதா யுணர்ந்தா யீசற்
 சுருத்துமுனற யினிலருத்தி யறத்திற் கேற்ற

துப்புரவுண் பதுகடனென் றுள்ளா யாகத்
¹தொழிலிழந்தாய் சுடர்ச்சொருபாம் வேத மார்க்கந்
 தப்பினைமேய் மறைகொடுசா திப்ப தென்றே
²சமண்மதமே பழித்தழித்து முழுதுஞ் சாய்த்தார். (௩௯)
 இரண்நெடுதோடர்.

190* அற்புதமா மன்னுயிரே பிரம மென்று
 மலகிலவன் றென்றெனவு மலகில் யாக்கை
 நிற்பனயா தெனிற்புனல்பெய் ³குடங்க டோறு
 நிழற்கதிர்தோன் நியநெறித்தா ⁴மென்று மங்ஙன்
 பொற்பனவொன் றிறத்தலுமே னையவும் பொன்றப்
 பொலிவெவனென் றுலவைபோ லெனவு மாறிக்
⁵கற்பனசெய் பவன்றனைநான் பிரம மென்றே
 கழறுமிரண் டெவனெனவே கழறி மீட்டும். (௩௭)

191* நான்பிரம மென்றனைநீ பிரம மாகி
 னுன்முகனை யுந்தியிற்பெற் றிடுதி பொன்றா
 வான்பிரம மமைத்தபகி ரண்ட மெல்லாம்
 வயிற்றிடைவைத் திடுதிசது முகத்தால் வையந்
 தான்¹புரந்த வுலகினைமூ வடியிற் றாய்
 தனுவினனோ ரனுமயமாந் தனுவுங் கோடி
 யூன்பயின்ற ஞாமபைபரீத் துலக மெல்லா
 மொருங்கெறிக்குஞ் சுடர்மயமா முருவுங் கோடி. (௩௮)

192 * ஆயிரவாய்ப் பஹைப்பாம் பனைமேற் காவ
 லரினாயிலுங் கொண்டிடுதி யனந்த னாகி
 மாயிருளு லங்கனொரு பத்து நாலு
 மணிமுடிமேற் றரித்திடுதி வழிந்து நாளந்
 தாயதிரைப் பாற்கடலைத் தயிரே யாக்கிச்
 சந்திரனை பந்தரமேற் றறிய தாக்கித்
 னாயசுவைத் தெள்ளமித் தநார்க்கும் விண்மேற்
 சுரர்க்களித்த தெனவளிக்குந் தொழிலுந் கோடி. (௩௯)

[பி-ம்.] ¹ தொழிலிகழ்ந்தாய், ² சமண்மதத்தைப் பழித்தனரா யழித்துச் சாய்த்தார். மா, ³ கடங்க. ⁴ மெனவு. கா, ⁵ கற்பனை. மா, ⁶ புரந்தவ். மா,

- 193 *எண்ணிறந்த நால்வகைத்¹தோற் றத்துள் ளாய
வெழுவகைத்தாஞ் சென்னமுநீ யிசைந்து பின்ன
ரெண்ணிறந்த ஷிடங்கடொறு நிற்ப தோடு
மியங்குதியீங் கிவையன்றி யேக காலத்
தெண்ணிறந்த தொழில்புரிதி யண்ட ரண்டத்
திவ்வுலகற்²பாதாலத் தின்பத் துன்ப
மெண்ணிறந்த³விவர்க்கிவற்றிற் கிசைந்த தென்றென்
றிசைந்ததிறம்⁴வாய்மையவா யிசைப்ப தோடும் (ச0)
- 194 *இவ்வுடலத் திறத்தியிறந் திகோ யத்தை
யீமத்தங் கிடுபொழுதி⁵னிறந்தி டாதே
பவ்வுடலத் துடனெழுந்து வருதி காயத்
⁶தருவருப்பா கியமலமுத் திரங்க ளெய்தாச்
செவ்வியின்வாழ்ந் திடுதிநரை திராமுப் பில்லாச்
சிறப்பினோடும் வளிமுதலாச் செறிந்த மூன்றும்
வவ்வுதலற் றீறில்சுகா னந்த மேய
வச்சிரகா யம்புணர்ந்த வாழ்வி னோடும். (சாக)
- 195 *மின்னுயிர்க்குங் கனகன்⁷வின வியபொற் றூணம்
வெடிப்பவுதித் தடித்தகரம் பிடித்தல் போல
வுன்னுயிர்க்கொண் டெனதுகரம் பிடித்த தூணத்
துறதியிவை முதலவுனக் குறுவ தின்றான்
மன்னுயிர்தா மலகிலவாம் வகையு மீசன்
வாழ்வகையு முணர்ந்திலையுன் மத்த னாளுய்
இன்னுயிர்வே நின்னுயிர்கட் குயிராய் நின்ற
விறைவனும்வே நெனத்தெளிவித் திதஞ்செய் வாரே. (1)
இவை யாறுந் தெடர்.
- 196 தாதார்ந்த⁸பசுந்துளவத் தெம்மாற் கன்பு
⁹தழைப்பவர்பூம் மைப்பதம்போய்த் தன்னுள் ளாகி
முதார்ந்த திருவுருவந் தெரிசித் தொனரு
முத்தியைப்பெற் றிருப்பபொன மொழிவ தல்லா

[பே-ம்.] ¹தோற்றத்துனாய், ²பாதாளத். ³விவற்கிவற்றிற், ⁴வாய்மையவா, ⁵லெரிந்திடாதே. ⁶தருவருப்பாக்கிய, மா. ⁷வினவின, மா. ⁸நறுந்துளவத், சா. ⁹தழைப்பவர், சா.

ஞதாந்த வொளியினொடு மொன்று மென்றே
நாயனடி மைத்திறம்போய் நசையொன் றில்லா
வேதாந்தி யெனவனந்த போக நீத்த
வெறுஞானி விழும்புகர் வீழா தாரே.

(சுஉ)

வேறு.

197 வானமு மதன்கீழ் வைபமும் புரக்கும்
(197) வாழ்வுவர் துறினுநல் குரவின்
ருனமென் றிகழ்வா ரிறைநிலை யுணர்ந்துஞ்
சத்திய மறைத்துணி வுணர்ந்த
ஞானமே யழியா வுயர்வற வுயர்ந்த
நலனுடைச் செல்வமென் றுணர்ந்தார்
யானென தென்னுந் தொந்தரீத் தகன்றார்
யாவர்மாட் டினுமிதம் பகர்வார்.

(சச)

198 உலகெலாந் தமதே வலின்வழி படநின்
(198) றோங்கியைம் பொறிகள்சே வகமா
பல்கிலா முகத்தோ டிலவுமைம் புலனா
மாடன்மால் யானையைந் திணையு
மிலகுமெய் யுணர்வார் தோட்டியா லடக்கி
யினினு வீற் றிருந்திடா யோக
மலர்கொள்கை யினராய் மலர்மக ளகலா
மார்பனை வழிபடு மனத்தார்.

(சரு)

199 இனியவை கூறல் வாய்மையன் பொழுக்க
(199) மீகைகொல் லாமைசால் பமைதி
புனிதனோன் பெரறைமெய் யுணர்ந்தவா வறுததல்
பொறிவழி புகுந்தறி வழிக்கு
முனிவரும் புலனைந் தவிக்குமாண் பவற்றின்
முகுந்தனோ டனுபவித் திருக்குந்
தனிநிலை பெறலா லொடிவில்பே சின்பச்
சுலதியூ டாடும்வாழ் வுடையார்.

(சசு)

207 முந்தியம் தக்கினியார் தாதை யீன்ற
முதற்றுயைப் புனற்றிரளா முறைமை நாடிச்
சிந்தையினெந் திவஞாயிரைச் செகுத்தி டென்னுச்
செகுத்தவன லவஞாயிரைத் திரும்ப வீந்த
தந்தையைக்கொல் கார்த்தவீ ரியன்மு வேழு
தலைமுறைகொன் நிழிகுருதிப் புனலின் மூழ்கி
யந்தநிட்டை செய்ததிறற் பரசி ராம
னுவன் நன் னடியவரென் னடிக ளாவார். (ருச)

208 தேனிலங்கும் பைந்தாம மாலை மார்பிற்
றெசாதனை மகவாகித் தின்கான் மேவி
வானிலங்கொ ளேழுமரா மரமும் வாலி
மார்பகமு மிலங்கேசன் மவுலி பத்து
நானிலத்தன் நிழிதரவோர் வாளி தூவி
நன்னுதலா ஞாடன்குடி யிளவ லென்போன்
றானிலங்கா புரிபுரக்க வளித்த வென்றித்
தனூராமன் நனக்கடிமை தழைந்து ளாரே. (ருரு)

வேறு.

209 வேதமுத லாகம புராணவகை மமுனிவர்
மேதகவு கூரவடைவே
வாதனைசெய் யாநயிமி சாரணிய மேவியுறை
மானபா னுமெனவும்வாழ்
சூதபவு ராணியனை மேதைகெட வேவதைசெய்
சோதியளி முசியதுழா
பாதிபொழி பாதவருண் மாரிபெல தேவனடி
பார்களடி பார்களவரே. (ருசு)

வேறு.

210 முருந்தேறு முகண்கைமென் குமுதச் செவ்வாய்
முரிபுருவ முழுமதிய முகத்து னீண்ட
பருந்தேறு சுடர்வேற்கட் சூடவர் மாதர்
பைந்துகிலைத் தொழுநையின்வாய்ப் பார்து வாரிக்